

Przemyslaw Jurek

Milostín a okolí

(Kochanovo i okolice)

**Překlad: Jiří Vobecký
(2010)**

Osoby:

Skupina Exterminátor ve složení:

Martin – kytara.

34 let, štíhlý, vysoký, dlouhé vlasy svázané do copu, maskáčové kalhoty, tričko. Typ „one man show.“

Makar – basová kytara.

34 let, dlouhé vlasy, džíny, barevná košile, typ věčného hippie.

Jaromír – bicí

34 let, lehce otlý, dlouhé vlasy, vousy. Typ „Hells Angels.“

Kočiš – zpěvák.

34 let, hubený, černovlasý a v černém oblečení. Typ „prokletého básníka.“

Lizzy – kytara.

42 let. Tenisky, úzké džíny, sepraná košile. Typ stárnoucího milovníka rock and rollu.

Ostatní:

Magda – 32 let, Martinova žena, hezká, ale nijak přehnaně.

Martin junior – 9 let, štíhlý a malý.

Virský – 25 let, pěkný a elegantně oblečený.

Novinářka – asi 60 let. Udržovaná a elegantní.

Starosta – asi 50 let. Urostlý a elegantní.

Ředitel Domu kultury – asi 40 let, nijaký.

Dále:

Pan Zbyšek

Scéna 1

Scéna je ponořena do tmy. Po chvíli ticha je slyšet vrzání dveří, kroky a zvuky přesouvaných předmětů. Náhle se ozve zvuk padajícího činelu.

Hlas ze tmy: Ztraceně, zase to tu nikdo neuklidil.

Chvilku je slyšet další zvuky odstraňování překážky. Postava vysíleně oddychuje a polohlasně kleje.

Hlas ze tmy: Pane Zbyšku. Nemohl byste už konečně, sakra, rozsvítit? Vždyť se tu v té tmě zabiju. *(Pauza. Po chvíli opět ozývá oddechování a šoupání něčeho po podlaze.)*

V té chvíli se rozsvítí, ale pouze jeden slabý bodák, který osvětluje pouhý fragment scény, vysunutý co nejvíce dopředu. Není na něm nic, pouze malý mixážní pult, na němž stojí efektní věž s CD přehrávačem. Martin, který se stále ještě s něčím potýká a tiše kleje pod nosem, vychází ze tmy, otírá si pot z čela a mírně iritovaně kroutí hlavou.

Martin: *(Do zákulisí.)* Děkuji, pane Zbyšku. I tohle stačí.

Martin začíná manipulovat s věcmi kolem věže. Vytahuje CD disky, prohlíží si je a jednu z nich pak umístí do přehrávače.

Martin: *(Náhle se obrátí k publiku.)* Víte, co je to death metal? *(Pauza.)* Death metal, to je smrtelně vážná věc. Ale jo – já vám raděj něco pustím.

Martin stiskne přehrávání. Z reproduktorů se ozývají jenom příšerný šum a praskot.

Martin: No jasný! Zase někdo prohodil kábly. *(Do zákulisí.)* Pane Zbyšku!!! *(Publiku.)* Pan Zbyšek, to je hlavní technikář našeho kulturáku. Pravá ruka našeho starýho. Zlatej člověk. Prakticky šestej člen naší kapely.

Objevuje se pan Zbyšek. Vypadá velmi nevyspale.

Martin: *(Ukazuje na zpřeházené kabely.)* Vidíte to? Kdo tu měl zkoušku před náma? Milostíňáci?

Pan Zbyšek: *(Na znamení souhlasu kývá hlavou.)*

Martin: Tak to je jasný. Za tejdén maj tu přehlídku v Mezilesí, co?

Pan Zbyšek: *(Na znamení souhlasu opět kývá hlavou. Zívá)*

Martin: Jo, ti už si poraděj. Jsou v životní formě. *(Obecenstvu ve chvíli, kdy pan Zbyšek pomalu začíná dělat pořádek.)* Milostíňáci, to je náš regionální soubor písni a tanců. Průměrnej věk – sedmdesát. Chlouby naší farnosti. Hvězdná úroveň, jezděj po festivalech a dokonce už nahráli CD. Tady v tomto sále – live. Fakt. Ale vo tom, že tu existuje taky naše kapela, to donedávna věděl snad jenom pan Zbyšek. Je to tak?

Pan Zbyšek: *(Krčí rameny a zívá.)*

Martin: *(Zbyškovi.)* Vzbudil jsem vás?

Pan Zbyšek: *(Něco montuje a neodpovídá.)*

Martin: *(Publiku.)* Zlatej chlap, opravdu. Klid'as se svatou trpělivostí. Bez něho bysme si nevěděli rady. Vzpomínám si, jak jsme měli koncert v devadesátým čtvrtým v...

Pan Zbyšek: *(Setřepe si prach z kolenou a beze slova odchází.)*

Martin: Aha. Dobrý. Takže je to hotový. To byla rychlost. Říkám – zlatej chlap. Fachman, jakejch je málo.

Martin začíná opět manipulovat s CD přehrávačem. Tentokrát se z reproduktorů ozve píseň „The Final Countdown“ skupiny Europe. Po několika vteřinách Martin písničku vypíná.

Martin: Tak co? Bylo to fajn? Ale to nebyl death metal. Pustím vám něco jinýho.

Martin přehodí CD a znovu pouští muziku. Z reproduktorů se ozve píseň „Nothing Else Matters“ skupiny Metallica.

Martin: Taky fajn muzika, co? Ale taky to není death metal. A navíc to taky ani není vobyčejnej metal, to je jenom úpadek kapely, která... *(Pauza.)* No dobrý, nechme toho. Zkrátka: existuje heavy metal, trash metal, black metal, death metal a... *(Pauza.)* Jak bych vám to, sakra, vysvětlil? *(Pauza.)* Death metal. To je něco úplně jinýho, než se vám zdá. *(Pauza.)* No, to není důležitý. V tu správnou chvíli si to poslechnete. *(Pauza.)* No, a tak i kolem death metalu to chodí tak, že každá pořádná kapela má svý zásady. My jsme je měli taky. Žádný kompromisy. Průšvih byl v tom, že nám nikdo stejně žádný kompromis nenabízel. Ale nakonec jsme se dočkali. Samozřejmě – celej ten zmatek jako dycky způsobil náš milovanej kamarád Makar, ten degenerovanej lump a narkoman. Jenže taky jedinej basista, kterej se uvolil s náma hrát. Samozřejmě pouze pod podmínkou, že vůbec dorazí na zkoušku. Je to tak, čekání na Makara, to byl takovej náš páteční rituál. Myslíte, že metalisti dělaj černý mše? Možná jste to četli na netu. To jsou kecy, prosím vás. Naprostý krávovin. Nám stačily naše skupinový seance nekonečný nenávisti vůči našemu parťákov. *(Martin se opět ponoří do tmy. Za chvíli se vrací s elektrickou kytarou.)* Ten pátek to vypadalo asi tak...

Tma...

Scéna 2

...rozsvítí se celá scéna. Martin stojí mlčenlivě se svou kytarou, za bicí soupravou sedí totálně vytočený Jaromír, Lizzy s něčím manipuluje u svého zesilovače, zamračený Kočiš sedí naštvaně na židli. Za bicí soupravou vizí zplihle plachta s nápisem EXTERMINÁTOR, Zesilovače vypadají velmi opotřebeně. Atmosféra napjatého očekávání.

Jaromír: Tak kurva, kde je?

Kočiš: Čekám ještě pět minut a pak jdu domů.

Lizzy: Kam tak spěcháš, co?

Kočiš: V televizi dávaj seriál „Pět metrů pod zemí.“

Lizzy: Nemoh by ses koukat na něco normálního? Jako třeba „Útěk v řetězech“?

Kočiš: To bych moh, ale nechci.

Jaromír: Jen ať na to čučí. Třeba díky tomu napíše nějaký dobrej text.

Lizzy: *(Ironicky.)* Pod podmínkou, milej Jardo, že před tím uděláme nějaký novejs kousek.

Kočiš: A proč?

Lizzy: No jasně. Proč? Lepší je sedět a nadávat. Nejlíp na Makara.

Jaromír: Tak člověk čeká celej tejděn na pátek, aby se odstressoval, a ten blbec to má na háku jako vždycky.

Kočiš: Knihovník se potřebuje vodstressovat. To mě podrž.

Jaromír: No fakt. Můj kámoš z banky, když se dočetl o ekonomický krizi, tak se to vodrazilo na jeho psychice tak, že si myslí, že ostatní si žijou jako prasata v žitě. A já mám rachotu za minimálku a ještě splácím půjčku. Tak co mám tak asi jinýho říct?

Kočiš: Tak sis ji neměl brát!

Jaromír: Sám jsi mi ji vnutil.

Lizzy: Mně taky.

Kočiš: Jo, ozval se řadovej vystressovanej představitel úvěrový banky.

Členové kapely se začínají hádat, ale ve chvíli, kdy Martin jako první odejde na forbínu, hádka utichá a přechází jenom v těžko slyšitelné pozadí jeho monologu.

Martin: *(Obecenstvu.)* To je bezva, co? Takhle asi tak vypadaly páteční zkoušky naší kapely. To je sestava: *(Ukazuje na diskutujícího Jaromíra.)* Jaromír, za bicíma rychlý jako blesk, v soukromí manžel a taťka a zároveň zaměstnanec místní knihovny v Králíkách. Kočiš, *(Ukazuje na Kočiše.)* charismatický zpěvák a textař skupiny, v soukromí desperát a notorický pesimista, žijící z provizí z úvěrů jeho banky firmám i soukromým osobám. Dál pak Lizzy, *(Opět na něj ukáže.)* člen kapely už čtyři roky, tedy vod tý doby, co jsme se do ní vrátili. Lizzy, jinak učitel na gymnáziu, v soukromí rozvedenej a frustrovanej, v devadesátech letech člen kapely Satanova kavalerie, která vyhrála jeden z rockovejch festivalů. Jenomže se mu kapela rozpadla. Kluci měli jet do Prahy natáčet céděčko, jenomže se před natáčením vožrali, vyběhli hotel a ze studia je pak vyhodili. A to byl konec i s celou Satanovou kavalérií. No, a v tý době jsme zase marně čekali na toho zatraceného hipíka Makara. *(Pauza.)* Ale jméno naší kapely není špatný, co vy na to? Exterminátor... Kočiš sice tedy chtěl, abychom našli nějaký originálnější jméno, třeba Tasemnice nebo Střevo, ale i Jarda nakonec uznal, že s takovým zažívacím jménem bysme žádnou velkou díru do světa neudělali. Nakonec zůstalo tedy u Exterminátora a kdyby se někdo ptal, tak musím skromně poznamenat, že jsem s tím přišel já, jenomže nás to taky do nějaký velký kariéry nenastartovalo. Ale jednou ten výbuch musel nastat. Jedni dělaj bugr už na gymplu, jiní udělaj kariéru až po třicítce. A my jsme byli furt na začátku. *(Obrátí se na kolegy, aby přerušil jejich diskusi.)* Tak už zmlkňte, sakra. Kočiši, popadni basovku. Zahrajme si něco, jinak ztrácíme čas.

Muzikanti znechuceně sahají na nástroje. Ve chvíli, kdy už bubeník odťukává rytmus, vpadne na scénu udýchaný Makar.

Makar: Sorry, kluci. Hned si zahrajem, hned, hned! Jenom musím dát řeč s Martinem. Martine, pojd'!

Udivený Martin odkládá kytaru. Martin jej odtáhne na pravou stranu scény. Tma – a –

Scéna 3

- náhle se rozsvítí pravá strana scény. Vidíme malou, zanedbanou šatnu, v níž se všude válí staré hudební nástroje a aparatury.

Martin: Vo co de? Na co ta konspirace?

Makar: Mám senzační novinku. Pro tebe i pro celou kapelu.

Martin: Jakou?

Makar: No, před pár dny jsem si to krácel po náměstí a koho tak potkám? Mladýho Vírskýho! Chápeš to?

Martin: Chápu. No a co?

Makar: A tak jsme dali řeč. No, a ukázalo se, že ten chlap dostal místo na místním odboru kultury. Díky tomu má všechny informace z první ruky. To jsou dobrý zprávy, ne? Zvlášť dneska.

Martin: Člověče, ty už jsi zase zhulenej? Tak řekneš mi, vo co ti jde nebo ne?

Makar: Dyť to právě hlásím. Město shání dobrou kapelu. Na koncert. Tady u nás!

Martin: V Králíkách?

Makar: No jasně že ne tady, u nás, v Milostíně. Hledaj kapelu na dožínkovou slavnost! Pro celej okres.

Martin: To je dost zajímavá zpráva.

Makar: Nebublej, starej. Hádej jakou kapelu.

Martin: To tedy nevím. Pectus?

Makar: Ne.

Martin: Feel?

Makar: Ne.

Martin: Do Prčic, já fakt nevím. Máme zkoušku, přišel jsi pozdě a ještě zdržuješ...

Makar: Je to tvá milovaná kapela, Martine.

Martin: *(Výsměšně.)* Korbic Angel?

Makar: Žádný Korbic Angel.

Martin: Cannibal Corpse?

Makar: Ne. Kombi.

Martin: *(Pohrdlivě odfrkne.)* Kombi?

Makar: Nemáš radost?

Martin: Makare, žádný Kombi už není. Kombi, to je minulost, teď jsou to jenom plagiátoři.

Makar: Jak – plagiátoři?

Martin: Už s nima nehraje Losovský.

Makar: Kdo?

Martin: Losovský. Ta plešatka za klávesama.

Makar: Jo ten? To jsem nevěděl. Myslel jsem, že budeš mít radost. Ty dožínky připadají akorát na tvý narozeniny.

Martin: Raděj bych dostal jinej dárek.

Makar: *(Po pauze, je výrazně zklamaný.)* No, je to škoda, protože...

Martin: Pro co, že?

Makar: Protože... no říkal jsem, že mám dobrou zprávu pro tebe i pro celou kapelu...

Martin: *(Podezřívavě.)* No, když to říkáš...

Makar: No jasně, do prčic. Uvidíme, co na to řeknou kluci.

Martin: Makare, nekecej. Co sis to, ty vole, zase vymyslel?

Makar: *(Zajíká se.)* No.... Protože... protože... domluvil jsem se s Vířským, a podařilo se mi prosadit, že budeme před tím Kombi hrát jako předkapela!

Martin: Nekecej!

Makar: No, budeme hrát před těma z Kombi.

Martin: Ty vole, já nevěřím vlastním uším.

Hlas Jaromíra: Tak co se tam děje?

Makar: Nic, nic.

Martin: Běž, a řekni jim to.

Hlas Jaromíra: Jak nic, když slyším, že se tam hádáte. Martine, vyhoď ho z kapely, prosím tě.

Martin: Tak běž, kurva, a řekni jim to, protože já za sebe neručím. Jen ať tě zlynčujou. A nemysli si, že tě budu bránit. Do prdele, to jsi zase musel přijít tak zhulenej?

Makar: Myslel jsem, že budeš mít radost. Měl to bejt pro tebe dárek. Na tvý třicátý třetí narozeniny!

Martin: Geniální prezent. No jen běž, řekni to klukům a pak to všechno zdvořile odmítneš.

Makar: Už je pozdě.

Martin: Jak to?

Makar: Je pozdě, protože Virský mezitím zatahal za nějaký šňůrky, zkontaktoval manažery Kombi a je to už zařízený. Volal před chvilkou, proto jsem přišel pozdě. Starosta dal souhlas, všechny formality jsou odklepnutý. Teď už z toho nemůžeme vycouvat.

Martin: Panebože!

Makar: A to ještě není všecko.

Martin: *(Zoufale.)* To ještě není všecko?

Tma a –

Scéna 4

- *prudké rozsvícení. Opět jako v úvodní scéně – boďák zabírán jenom Martina, zbytek scény zůstává ve tmě.*

Martin: *(Obecenstvu.)* Tady je třeba malé vysvětlení. Za první: Makar. Kluk, kterej se celej život flákal, vyhulil obrovský množství marijánky, poslouchal Genesis a oblíkal se jako květinový dítě a tím nám likvidoval náš pečlivě budovanej imidž. Když jsme se vrátili do Milostína, tak makal na pile. A studia končil stejně jako my. Už jsem říkal, studoval všechno možný, jenom ne kulturní vědy. Kdo šel studovat knihovnictví, jako my, tak se před ním svět vtevřel. Před ním ne. Měl jsem toho týpka rád, tak jako ostatní kluky, ale vo jednom jsem nikdy nepochyboval – Makar byl úletář. A za druhý: Kombi. *(Pauza. Hluboký výdech.)* Vzpomínám si na ten den, jako by to bylo včera.

Tma a –

Scéna 5

- *opět bleskové rozsvícení levé strany scény. Tam je typický obývací pokoj z osmdesátých let dvacátého století. Obývací stěna, v ní nablýskané sklo, televizor značky Rubin nebo Tesla a tak dále. Na podlaze sedí na bobku devítiletý chlapec (Martin Junior) a čte si nějaký komiks. Sem tam se dívá na televizi. V televizi jde „Hitšarada.“ Na celou scénu se s nostalgií dívá Martin, tedy v této scéně Martin senior.*

Martin senior: To jsem já. Píše se rok 1984. Naši nebyli doma, protože měli oba odpolední, venku lilo jako z konve, tak jsem nemoh nikam jít, a tak jsem si četl Čtyřlístek a ošoupané Rychlé šípy. Ty kolovaly mezi celou naší bandou. Kočis je dostal od tety, která...

Martin senior umlká, protože v televizi oznamují, že budou hrát nejnovější písničku od skupiny Kombi „Není zisk“. (Poznámka překladatele – prosím, neberte to jako dogma, zrovna to může být nová píseň Olympicu, Katapultu, Citronu, Bronzu nebo jiné oblíbené kapely z osmdesátých let, které přes všechny pověsti o škaradé totalitě běžně hrávaly na šňůrách koncertů a točily v televizi. Věřte pamětníkovi...) Martin junior stále čte, ale za chvíli padne jeho zrak na televizní obrazovku a od té chvíle z nespustí oči jako uhranutý.

Martin Senior: Tehdy jsem jim propadl.

Chlapec úžasem ustrne. Sedí nehybně jako socha a vytřeštěnýma očima zírá na obrazovku.

Scéna pomalu potemní.

Scéna 6

Opět světlo, stejná situace jako v první scéně.

Martin: *(Obecenstvo.)* Dneska se tomu říká: propadl jsem tomu. A tehdy – v dubnu čtyřiaosmdesátého, přesně pět měsíců před mejma narozeninama – jsem tomu propadl jako nikdy ničemu před tím a jenom několikrát potom... Já nelžu, já jsem tak vzrušený, do prdele... *(Pauza.)* No já vím, že to není nic zvláštního. Prostě jsem seděl u bedny a najednou mě zaujal klip kapely, vo který jsem nikdy před tím nic neslyšel, protože muzika, to bylo to poslední, co mě tehdy zajímalo. Do té doby mě zajímali akorát tak hokejisti, ale do Vídně tehdy bylo ještě sakra daleko, o Nagánu nemluví. Ale věřte mi, to bylo tehdy pro mě naprostý zjevení. Vod té chvíle jsem se stal největším fanouškem té kapely na celým světě. *(Pauza.)* A zůstalo mi to do dneska. Mám všechny jejich elpíčka i céděčka, všechny singly, všechny plakáty. Byl jsem členem dvou jejich fan klubů najednou. A když se ta kapela v dvaadevadesátým rozpadla, pořád jsem doufal, že se ještě někdy daj dohromady. Ale ten rozpad měl taky dobrej dopad. Když se ten jejich sólista vydal na sólovou dráhu a vydal svou první desku, udělalo to ze mě metalovce. Díky němu jsem začal hrát na kytaru. No, ale když se nedávno dali zase dohromady... *(Pauza.)* Jenomže sami víte, že ta kapela už není taková, jako v těch starejch zlatejch dobrejch časech. To už je jenom takovej revival. Bez toho nejlepšího sólisty. Tak není o čem mluvit. Všichni to věděj, jenom ten kretén Makar - ne.

Tma a...

Scéna 7

... osvětlí se centrální část scény. Znovu vidíme zkušebnu skupiny Exterminátor. Martin a Makar vycházejí z pravé části scény, ze strany, kde byla ve scéně tři umístěna šatna.

Martin: Tak jen povídej, ty vole.

Jaromír: Ty to na nás hraješ, co?

Lizzy: Tak už jsi dohrál, Makare? Máme hledat nového basáka?

Martin: Makar vám s radostí všechno vysvětlí. Tak povídej, řekl jsem!

Makar: Martine, proboha, tak nevyváděj, dyť přece víš, že jsem chtěl jenom to nejlepší...

Martin: Já vím. Ty vždycky chceš jenom to nejlepší, ale moc často ti to nevychází.

Makar: Ale já jsem ještě nevyklopil všechno! Před chvílkou jsem ti to říkal nebo ne?

Makar jim začíná všechno povídat. Kluci z kapely ho sledují s rostoucím úžasem. Martin se však obrací k publiku.

Martin: Kluci mně musí rozumět. Chodili jsme přece všichni do jedné třídy a...

Lizzy: *(Náhle se k Martinovi obrací.)* Se mnou ne.

Martin: *(Nenechá se vytočit.)* No tak s Lizzym ne, ale s ostatníma jo. Celou základku, střední i vejšku. Nejdřív jsme hráli v jedné kapele, pak v druhé a pak přišel Exterminátor... Celej život spolu. V dobrým i ve zlým. Králíky, Hradec, Pardubky, Milostín... Znají mě jak své boty. Věděj, že za Kombi bych se dal rozkrájet. Tak kdo má bránit mé sentimentální vzpomínky, když ne kamarádi? Já těm třem klukům věřím. Můžu se ně ně spolehnout. Starý přátelství nerezaví, starý stromy se nepřesazujou a...

Makar: *(Hlasitě, končí své vysvětlování.)* ... no, zkrátka, budeme hrát před Kombi při dožínkách.

Lizzy: To je skvělý!

Martin: Co?

Lizzy: To je skvělý! Konečně se něco děje!

Martin: Zbláznil ses?

Lizzy: *(K ostatním členům kapely.)* Vo co mu jde?

Jaromír: To je dlouhá a komplikovaná historie.

Makar: Tak počkejte, do prdele už! Ještě jsem neřek všechno.

Martin: *(Přes zuby a bolestně ironicky.)* No jen povídej a nenech se rušit. Ale já si napřed sednu. *(Sedá si na zesilovač.)*

Makar: No, a jak to vypadá, tak tím koncertem to nekončí. Ještě lítá ve vzduchu nějaký grant. Padesát tisíc pro mladý talentovaný umělec z peněz nějakýho rozvojovýho programu evropský unie. Virský mi říkal, že stačí vyplnit pár papírků a budeme mít peněz jako želez. Starosta je na naší straně. Tady široko daleko nejsou žádní jiní kandidáti a návrh se musí podat do konce měsíce, protože za rok už ty prachy nedostanou a bylo by škoda, kdyby propadly nějaký komisi nebo něco takovýho. Strefili jsme se do nich jako zrní do slepý slepice. Jsou z nás prostě hotoví.

Lizzy: Tak to je skvělý.

Makar: Jenom je tu takovej malej háček...

Martin: To jsem zvědavěj.

Makar: Během dožíněk máme hrát popík. Žádněj heavy metal. Mají se tu sejít papaláší z celého kraje, a tak je nesmíme vyplašit. To pro všechny případy.

Martin: Starosta neví, jakěj styl hrajeme?

Makar: Starosta ne, ten zůstal v epoše druhého beatového festivalu. A tak se nemá cenu s ním hádat. Ale Virský už o nás ví. Vysvětlil jsem mu to. A slíbil jsem mu, že to klima oslav nenarušíme.

Martin: Panebože...

Lizzy: Co, panebože? Budem si vědět rady. Zahrajem nějaký ploužáky a bude klid.

Martin: Lizzy, my nemáme na repertoáru žádný ploužáky.

Lizzy: No a co, tak hned něco napíšeme.

Martin: *(Kočišovi a Jaromírovi.)* A co vy? Proč nic neříkáte?

Jaromír: Ztratili jsme řeč.

Kočiš: Koukám, že máme manažera.

Martin: Tak co? Jste pro? Vy chcete vystupovat před Kombi? Před takovými Kombi? Za blbejch padesát táců? Chlapi!

Lizzy: Vo co mu jde?

Jaromír: Já jsem ti říkal, že je to komplikovaná historie. Kdybys ho znal tak dlouho, jako my, tak bys věděl, že náš kapelník má takové tajné hobby. Totiž... (*Sehne se k Lizzymu a všechno mu vysvětluje.*)

Martin: (*Publiku.*) Tak přesně na tohle jsem spoléhal. Že se všechno vrátí k normálu. Začneme zkoušet, Makar se všem omluví a bude po ptákách.

Lizzy: (*Jaromírovi.*) Děláš si srandu?

Jaromír: Mluvím vážně. Zeptej se Kočiše.

Kočiš: Bohužel, to nemůže popřít.

Lizzy: A já tady tak blbě kecám...

Martin: (*Lizzymu.*) A ty, ty co? Už v kolíbce jsi poslouchal Zepelíny, co?

Lizzy: Staroušku, jako kluk jsem poslouchal Abbu. Ale z toho jsem už vyrost.

Makar: Já zase ne.

Kočiš: Nevyrostl, říkám ti. Má doma pořád velký plakát Kombi. Na čestným místě. Nad postelí, že?

Martin: Jo. A co má být?

Lizzy: Tak prosto jsi mě nikdy nepozval na kafe. He, he, he... A stará ti to dovolí?

Jaromír: Když mu Magda chtěla ten plakát sundat, tak jí hrozil rozvodem.

Kočiš: Patologická rodina.

Lizzy: A to kvůli tvejm sentimentálním vzpomínkám na starý Kombi máme zahodit takovou šanci?

Martin: Šanci? Jakou šanci?

Lizzy: (*Nejistě.*) No... šanci na úspěch, samozřejmě.

Martin: Jakej? Vystoupení na dožínkách, před Kombi, s nějakým popíkovým repertoárem, to má bejt šance na úspěch?

Lizzy: Raděj tohle, než nic. Kdy jsme měli naposledy nějaký koncert, co?

Kočiš: Před třemi lety v Králíkách na přehlídce metalovejch kapel, jako tak zvané regionální hvězdy.

Lizzy: No právě. A vod tý doby nic.

Martin: A co má bejt? Hrajem si pro radost. Měli jsme svejch pět minut slávy, ale to už bylo dávno, v Brně a ne tady, a teď jsme...

Lizzy: Ještě není nic ztracený. Jestli zahrajeme před Kombi, tak možná, že někomu padneme do voka. Nějakýmu producentovi, kterej je už dlouho v branži. Takovej by nám mohl pomoci. Někomu nás nabídnout...

Martin: Jasně. Přijedou, vybalej to a my se na ně budeme jenom koukat. A ty si myslíš, že někoho vod nich budem zajímat? Zbláznil ses? Vylezou na stadión akorát tak minutu před svým vystoupením. A jak skončej, hned vyrazej zpátky domů. Nebo stihnou ještě nějaký jiný dožínky. Možná už mají naplánovaný turné, který se bude podobat tomu, když votvírali nový hypermarkety.

Lizzy: Ale nějakou šanci snad máme.

Martin: Lizzy, vždyť je to blbost. Jsme přece deathmetalová kapela. Deathmetalová!

Lizzy: Já vím. No a co?

Martin: No to, že se musíme něčeho držet. To se máme prodat za třicet táců a vystoupit na dožínkách? My, kapela Exterminátor, máme zahrát na nějakých poondřatejch dožínkách jako předkapela skupiny Kombi? A ještě s nějakým přibližným repertoárem pro staříčky? To jim budem hrát „Škoda lásky“, nebo co?

Lizzy: Přeháníš.

Martin: Nepřeháním. (*Jaromírovi a Kočišovi.*) Tak už, kurva, něco řekněte, já už si s ním nevím rady.

Jaromír: Hmm... Za třicet táců nehraje nějaká hvězdná pěchota...

Makar: Tak vidíš!

Kočiš: Víš, co bysme za to mohli všechno koupit? Pro kapelu?

Martin: Co, například?

Lizzy: Nějaký nový efekty ke kytarám, pár novejšch bubnů pro Jaromíra. Vždyť to, na čem hrajem, ještě pamatuje komanče.

Martin: Na to naše páteční vrzání to docela stačí.

Lizzy: Éééé, celá aparatura nám brzo shoří. Podívej se na svůj zesák. To je už skoro památka pro technický muzeum. (*Podívá se na zesilovač.*) Ó! Rok výroby – 1992!

Martin: Funguje perfektně...

- Lizzy: *(Skáče mu do řeči.)* Jenom mi nic neříkej vo tom, jak šlape a jaký dělá dobrý efekty. Mikrofony vodcházejí, celá aparatura nám vodchází. Máme šanci, tak ji musíme využít!
- Martin: Takže všichni jste pro, jenom já proti, jo?
- Makar: Jo, jo. Já jsem pro.
- Martin: Tebe se neptám.
- Lizzy: Já jsem taky pro. Byli bysme debilové, kdyby jsme do toho nešli.
- Martin: Hm. A vy?
- Jaromír: Já jsem taky pro. Beru sice ohled na tvý pocity, ale jsem pro.
- Martin: *(Kočišovi.)* Ty taky? Ty hnido?
- Kočiš: Taky.
- Martin: Tak si polibte prdel. Odcházím z kapely.

Tma.

Scéna 8

Pomalou se rozednívá – situace jako v úvodní scéně.

- Martin: *(Do publika.)* Já vím, já vím. Blbá situace. Je to směšný. Velmi směšný. A nic se s tím nedá dělat. Jen si sednout a brečet. Ale řeknu vám, že do té doby nebyla naše kapela nikdy tak jednotná. Až toho krásného pátečního dne.... Prásk! A je po kapele. Mojí vinou. Vinou člověka, kterej tu bandu celou dobu držel pohromadě. To je drama. *(Pauza.)* Ale já si nejsem jistej, jestli vy... No, jestli víte, o čem mluvím. Jestli mě sledujete, jestli jste na příjmu. *(Pauza.)* Když už jsem ukecal rodiče o gramofon... *(Pauza.)* To byl ale nápad - gramofon! Měl jsem chtít magnetofon. A tak mi ten stroj zůstal léta a v době, kdy si ostatní z rádia nahrávali, co šlo, já jsem obehřával svých deset elpíček a každou chvíli jsem musel běhat za Jaromírem, aby mi půjčil něco, co by se dalo poslouchat. Zase na druhý straně, lepší gramofon, než nic. Aspoň jsem měl kvalitní stereo. *(Pauza.)* No, a když jsem naše ukecal, aby mi sehnali ten gramofon... Kurde, to jste měli vědět, jak se to těžko shánělo. Táta podplatil vedoucího, ale i tak musel vystát dlouhou frontu. Ale sehnal! Sehnal! Dostal jsem ho k devátým narozeninám. To byl dárek. Táta, na rozdíl od Makara, když chtěl někomu udělat radost, tak to vždycky stálo za to. A když už jsem měl teda ten gramofon, hádejte, která byla moje první deska? Samozřejmě, že Kombi! Klasika, vážení! Moment, v němž jsem si vyslechl první song na tom elpíčku, to byl moment... To bylo něco jako zjevení.

Tma a –

Scéna 9

- zprudka se rozsvítí levá strana scény. Jsme v osmdesátých letech, uvnitř pokoje Martina – juniora. Na podlaze je gramofon, reproduktory stojí na váleňdě. Dveřmi vchází do pokoje malý Martin – v rukou drží desku Kombi, nervózně ji vytahuje z obalu a pokládá na talíř gramofonu. Scéně z boku s dojetím přihlíží Martin „senior“.

Martin-senior: To jsem zase já. Vidíte, jak jsem to prožíval? Vidíte? Za chvíli zazní úvodní instrumentálka. Veledílo! A obcování s veledílem dokonale vymění člověka. Neodvolatelně. Já si sednu a poslechneme si to společně.

Chlapec spustí gramofon a nasazuje jehlu. Zazní úvodní píseň z alba. Chlapec prožívá každý zvuk. Martin senior doslovně vejde do světa svého dětství, sedne si na váleňdu a rovněž se opájí hudbou.

Martin.senior: *(Po delší chvíli se obrátí k publiku.)* Dobrá, to už stačí. Stačí, protože každý není připraven na konfrontaci s absolutním uměním. *(Martinovi juniorovi.)* Ztiš to, chlapče.

Martin junior se překvapeně podívá na Martina seniora, ale po chvíli se hudba ztiší.

Martin-senior: *(Do publika.)* Ale už vás to chytá, ne? Chytá. Vás určitě ano, vy jste vzdělaný, máte vkus, máte cit. Ale mojí žena... Mou ženu to nikdy nechytlo...

Tma.

Scéna 10

Rozjasní se pravá strana scény. Vidíme současnou, asketicky zařízenou ložnici ve stylu IKEA. Nad postelí visí zarámovaný plakát skupiny Kombi. Stranou slabě svítí lampička. Na posteli, opřena o stěnu, sedí Magda. Martin sedí na kraji matrace, je pohroužený do svých myšlenek a výrazně zamračený.

Magda: *(Chichotá se.)* No ne, nemůžu.

Martin: Přestaň, ženo.

Magda: Nemůžu.

Martin: Magdo, přestaň, nebo probudíš děti. Tak na čí jsi straně?

Magda: *(Stále se chichotá.)* Na tvé, myšáčku. Vždycky na tvé.

Martin: Ale myslíš si, že jsem blbec, ne?

Magda: Samozřejmě.

Martin: To oni jsou blbci. Co si myslíš? Že máme ještě šanci něco dokázat? Vylezly z nich nějaké nedoléčené ambice. A Lizzy se už úplně zbláznil. Je mu už dvaadváct! Dva-a-čtyři-cet!

Magda: *(S velkou námahou se uklidňuje a pokouší se o vážný rozhovor.)* Nikdy není na nic pozdě. A já jsem si vzala muzikanta a ne obchodníčka.

Martin: Tak fajn. Takže všechno, co jsem ti tu říkal, nemá cenu, ano?

Magda: Samozřejmě, že to má cenu. Ale já vím, co ti ve tvé dušičce zní. Zní ti tam olds coolový švédský death metal. A ještě Kombi – málem bych zapomněla...

Martin: *(Nedá se vyprovokovat, po delší pauze.)* Tak co mám dělat?

Magda: Běž za nima, omluv se a řekni, že souhlasíš.

Martin: To je fraška.

Magda: No právě. Říkám ti – bude legrace, uvidíš.

Martin: Ale já nechci být nikomu k smíchu.

Magda: *(Znovu se začne chichotat.)* Už jsi.

Martin: Kurva mat', no!

Magda: *(Vážněji.)* Ty se bojíš, myšáku.

Martin: Čeho, proboha?

Magda: Bojíš se, že ti to nevyjde. Bojíš se, protože vám to nevyšlo už jednou a ty si to dáváš za vinu, a podle mého názoru plným právem.

Martin: Správně, paní psycholožka je vždycky ve službě. Nebudu se s tebou o tom hádat. Nemohl jsem tehdy jet na šňůru, protože jsme musel být s tebou. Chlap by neměl opouštět svou ženu, když se jí děje něco špatného.

Magda: Teď jsi mě opravdu dojal. Já se snad rozpláču. Během jediného večera tolik dojmů, to mi může ublížit... *(Znovu se začne chichotat.)*

Martin: A co nám, podle tvého mínění, může přinést ten dožínkový koncert?

Magda: Ten koncert, to je šance. Příležitost, jak přijít k penězům. Jak dostat dotaci. Dostanete prachy a hned si koupíte lepší aparaturu, pronajmete si studio. Něco nahrajete, pošlete do nějakého hudebního vydavatelství, ukázky nahrávek dáte na internet. I kdyby z toho nic nevyšlo, co po vás zůstane? Dobrý nápad?

Martin: Hmm... Tak to mě nenapadlo... Ale že bych měl hrát na jedné scéně s těmi novými Kombi? To mám klesnout tak hluboko? Prodat celé své dětství za třicet stříbrných? Prodat sám sebe?

Magda: Kombi, to je jenom záminka. Kombi, ta tvoje oblíbená, milovaná skupina, to je v každém případě jenom kouřová clona. Ta tvoje láska ke Kombi, miláčku, tě

chrání před něčím neznámým, možná nepříjemným, před budoucností, krátce řečeno... Bu bu bu! Na horizontě se objevují strrrrašné věci! Nějaký drak tam číhá.... A můj „turbo lover“ místo toho, aby odvážně vypjal hrud', tak zelézá někam do koutečka a brání svého oblíbeného muzikanta...

Martin: Bože můj, kde jsem nechal oči, když jsem si tě bral?

Magda: *(Znovu vážněji.)* Jdu spát. A ty přemýšlej. *(Dá mu pusu na tvář a vklouzne pod přikrývku.)* Podívej se na ten plakát, třeba se ti bude něco hezkého zdát. Například nějaká telenovela o sladkém a příjemném životě. *(Zachechtá se pod přikrývkou, otočí se na bok a zhasne lampičku.)*

Tma a –

Scéna 11

... světlo – jako v úvodní scéně.

Martin: *(Publiku.)* Není nad podporu vlastní ženy. Tak to dopadá, když jde člověk do akády a místo toho, aby si nabrnknul nějakou zapálenou češtinářku, tak si začne povídat s psycholožkou. Pak ji hraje na kytaru a vezme ji na zkoušku. A místo toho, aby uslyšel jak je to *(Přehrává.)* „super, ach, ach, ach. To je tak tvrdá muzika, a nejvíc se mi líbí ten kytarista,“ tak uslyší hlášku: „Sakra, vy to máte pěkně vyhulený.“ A nakonec máte doma celý život psychoterapii úplně zdarma. Prostě nulová empatie. A my, metalovci, jsme přitom tak citliví. Máme svoje city a je to tak lehké nás zranit. Hrajeme sice tvrdou muziku, ale to neznamena, že jsme z ocele... *(Pauza, hlavní hrdina začíná nervózně přecházet sem a tam a najednou se otočí.)* Kombi jako paraván. Takže já se bojím budoucnosti. Mám podivný představy, které mi přistřihly křídla. To je jasný. Měl jsem ji tehdy nechat ve špitále samotnou a jet do Práglu. Nějaká blbá operace, takovejch člověk denně prožívá. Jo, jenže vona se šprajcla a přemlouvala mě. „Jed', podruhé takovou šanci nedostanete. Máte šňůru s takovou skvělou kapelou. Já to přežiju, o mně se nemusíš bát.“ Jenomže já jsem se taky šprajcl. A co z toho mám? Léta letěj, člověk má v sobě leda tak bordel, má dvě děcka, psa, vlastní kvartýr a jak se na absolventa knihovnický školy sluší – obchod se sportovním oblečením. Vlastně ne úplně sám, půlka patří tátovi. Jenomže kšeft je na dobrém místě a přináší stálý a příjemný příjmy. Ale to v pořádku není. Žena to vždycky vytuší. Žena vždycky ví, že její myšáček má zlomený srdíčko. *(Pauza.)* To je zajímavý, fakticky bych rád věděl, jestli manželky muzikantů z Morbid Angel svejml chlapům říkaj „myšáčku.“ Doufám, že ne. Celej svět nemůže bejt k umělcům tak krutej. *(Pauza.)* Ale nápad s tím pronájmem studia zase není tak blbej. Celou noc jsem nemohl spát. Víte, kdysi mi žena řekla, že nejdůležitější na světě je navázat kontakt se sebou samotným. To je základem každé terapie. Kontakt se svým vlastním nitrem, o nic jinýho nejde.

Tma a –

Scéna 12

...rychle se rozsvítí levá strana scény. Nacházíme se ve stejné situaci jako ve scéně deváté. Vidíme pokoj Martina Juniora, který pozorně poslouchá z gramofonu největší hity skupiny Kombi. Scéně vévodí imponující plakát skupiny. Ke chlapci přichází Martin Senior a sedá si vedle něho na válendu. Hudba během rozhovoru zeslábne na rozumnou mez.

Martin-Senior: Skvělý, co?

Martin-Junior: Nejlepší na světě!

Martin-Senior: Budeš mít taky jiný elpíčka, uvidíš...

Martin-Junior: Nepotřebuju. Tahle mi vystačí do konce života.

Martin-Senior: Jsou taky jiný kapely...

Martin-Junior: Ale Kombi je nejlepší.

Martin-Senior: To jo, ale... pro jednu kapelu slunce nesvítí...

Martin-Junior: Ale pokud jseš opravdovej fanda, tak svítí jenom pro tu jedinou.

Martin-Senior: *(Do obecnstva.)* Není to lehký, jak sami vidíte. *(Martinovi-Juniorovi.)*
Představ si, že už jsi dospělej...

Martin-Junior: A hraju v kapele Kombi!

Martin-Senior: Ne! Sklapni a poslouchej. Jseš už velkej, máš ženu a děti, nějakou dobu jsi žil v Olmíku, ale dopadlo to jak dopadlo a zase bydlíš v Milostíně, spolu se spolužákama...

Martin-Junior: S Kočišem, Jaromírem a Makarem?

Martin-Senior: Jo...

Martin-Junior: To je super.

Martin-Senior: Záleží na okolnostech. V každým případě hraješ ve svý vlastní kapele...

Martin-Junior: Na elektronické bicí?

Martin-Senior: Ne!!! A nepřerušuj mě, sakra, porád! *(Pauza.)* Máš svou vlastní kapelu, kdysi byla dokonce šance udělat nějakou kariéru, ale nevyšlo to. Zaflámoval sis s kámošema v Olmíku, studoval jsi, ale pak ses vrátil do Milostína. A hrajete každéj pátek, jen tak, nezávazně a svobodně. A najednou se ukáže, že do Milostína přijedou Kombi...

Martin-Junior: *(Vyskočí.)* Co??? Kdy???

Martin-Senior: V roce 2010. Sedni, nemáš se na co těšit. Kombi přijedou na dožínky, takže to bude jako pěst na voko. A mimo to, žádná Kombi, ale spíš Kombinačky. To už bude jenom zašlá sláva tý kapely, když jí bude chybět ten, kdo ji udělal.

Martin-Junior: To není možný, jak by mohli hrát bez kapelníka? Proč?

Martin-Senior: Vyštípali ho. Hrajou sami, kapelníka vyhodili a hotovo. Nemohli se dohodnout. Údajně měli různý pohledy na muziku, ale ve skutečnosti šlo vo prachy, když to mám říct natvrdo.

Martin-Junior: Tomu nevěřím. Ti ostatní muzikanti by to nikdy neudělali.

Martin-Senior: Ale udělali, tomu věř. Ale vo to nejde. Jde vo to, že teď ty, se svou kapelou, tak, řekněme docela slušný prachy, bys měl před těma Kombinačkama vystoupit jako předkapela. Co ty na to?

Martin-Junior: To nikdy!

Martin-Senior: (*Obecenstvu.*) Tak ho vidíte, radikála. Toho jsem se bál. (*Martinovi-Juniorovi.*) Nemohl by ses nad tím aspoň chvilku trochu zamyslet, co?

Martin-Junior: Tady není o čem přemýšlet. Určitě bych před nima nikdy nevystoupil.

Martin-Senior: Ale kdyby...

Martin-Junior: Ne!

Martin-Senior: Jseš tvrdej jako skála, co?

Martin-Junior: Ano. Musíme mít přece nějaké zásady.

Martin-Senior: Tak dobrá, teď už aspoň vím, na čem jsem.

Martin-Junior: Pokus jseš opravdovým fanouškem nějaké skupiny....

Martin-Senior: Pusť tam něco, OK? „Milovat tě už je pozdě“ například. (Inscenátoři si zrovna mohou vymyslet jiný český hit, jako například „Kdo tě líbá, když ne já...“

Martin-Junior: Teď nejvíc miluju „Karty smrti“. (Adekvátní hit nechť si najdou čeští inscenátoři sami.) To bude hit!

Martin-Senior: Nebude. Dneska už ten song nikdo nezná.

Martin-Junior: (*Náhle nezvykle dospěle.*) Tak to jsi mi nalinkoval skvělé perspektivy do budoucnosti. Jestli to bude tak, jak jsi řekl, tak bych nechtěl být nikdy dospělý.

(*Posmutnělý Martin Junior zesílí hudbu na zesilovači a vrací se k poslouchání desky.*)

Martin-Senior: Tak to jsem se toho o sobě hodně dozvěděl... (*Pauza.*) Sakra, nevím, jestli jsem na něho nebyl moc tvrdej.

Scéna pomalu potemní, i když Martin nepřestává mluvit a...

Scéna 13

... opět se rychle rozjasní. Martin pokračuje monologem, avšak ve scéně ze scény 11 – takže znovu ložnice, ale už ráno. Magda spí, Martin se prochází po pokoji.

Martin: ... Ten kluk je mladý, ještě si to nedokáže představit. Že za vším je třeba hledat neviditelnou ruku trhu. Že kamaráda můžeš prodat ta pár táců. No a že z „Karty smrti“ nikdy žádný hit nebude. Opravdu – tehdy jsem si myslel, že ten song nezapadne. Ale zapadnul. No, a teď mudrý, člověče. *(Pauza. Martin se na chvíli zastaví, ale znovu se začne procházet.)* No a co? To mám poslouchat takovýho usmrkance? A proč? Protože ON by to nikdy neudělal? Devítiletý spratek? Pane Bože, to je teda fenomenální blbost.

Poslední věty Martin skoro vykřikne. Magda se probudí a promne si oči.

Magda: Spal jsi aspoň chvíli?

Martin: Ne.

Magda: Přemýšlel jsi?

Martin: Jo.

Magda: *(Zívne.)* Tak to ses musel hodně nachodit.

Martin: Hodně, to je fakt.

Magda: A na co jsi přišel?

Martin: Že do toho půjdu. Padesát táců, to není zas tak špatnej kšeft, a my žádnou pořádnou aparaturu ani nemáme. A za ty prachy by se dalo pronajmout i nějaké pořádné studio. Vypálíme si pár CD na památku a bude po ptákách. Ideální zakončení kariéry. Finito. Prostě Happy End.

Magda: To je skvělé. *(Protahuje se a Martina políbí.)* Ale víš, takové rozhodnutí bude možná těžké proměnit ve skutečnost. Těm zklamáním už může být konec jednou provždy, ale na druhé straně zase nové problémy mohou teprve začít. Nepraskáš vzteky, myšáčku?

Martin: Ne. Názory nějakého usmrkance, který mi nesahá ani do pasu, mě naprosto nezajímají.

Magda: *(Znovu zívá.)* Jakého usmrkance?

Martin: Toho si nevšímej. Provedl jsem sebeanalýzu a došel jsem k názoru, že částečně můžeš mít i pravdu. Eventuálně, hypoteticky.

- Magda: Ty jsi tak průhledný, myšáčku, jako igelitový sáček.
- Martin: Průhledný? Já jsem velmi komplikovaná osobnost. Jsem umělec.
- Magda: Tak dobrá, buďte zdrav, vy na smrt metalový umělče. Zavolej klukům. A pozdravuj ode mě Makara. *(Vstává z postele, projde se po pokoji a zmizí v koupelně. A zatímco má Martin monolog, je slyšet zvuk tekoucí vody ze sprchy.)*
- Martin: *(Publiku, zatímco vytahuje mobilní telefon a vyhledává čísla ze svého adresáře.)* No, a tak jsem zavolal klukům... *(Pauza.)* Ano, Lizzy, já vím, já vím, sorry. *(Pauza.)* A bylo po problémech... *(Pauza.)* Jaromíre, vždyť mě znáš, víš, že občas ujednu... OK, OK, přijdu, domluvíme se... *(Pauza.)* Všichni se dali ukecat... *(Pauza.)* Promiň, Kočiši, nejsi hnida, to mi jenom tak vypadlo. No, chytl jsem nerva, to se stane. *(Pauza.)* A Makar se ani nevztekal, tak takovej je von. *(Pauza.)* A z čeho máš takovou radost, ty vole? Jo, a ještě něco, Magda tě pozdravuje. *(Pauza.)* No, a tak vlastně nic. Začali jsme zkoušet a chystat pohodový repertoár na dožínky. Aha- a ještě ty dotace. Nakonec jsme se těšili jenom na ty prachy. Jenomže, když jsme vyplnili všechny ty papíry v řádným termínu – a my jsme fakticky neměli žádnou konkurenci a lidi fakt nevěděj, kolik prachů se tehdá dalo z té Unie vyždímat – poslali jsme ty papíry všude, kam se dalo... Teprve pak se ukázalo, že budeme muset čekat. Vysvětlil nám to sám Vířský. Smrkáč, kterýho jsem znal už ze základky. Když jsme byli v osmičce, tak von byl teprve prvňákem. *(Zavolá směrem do koupelny.)* Tak už to dokonči, já taky budu muset letět do práce! Postarej se o děcka, udělej jim snídani. Do kuchyně, ženská, do kuchyně! *(Publiku.)* Takhle asi nějak by se měli chovat praví metalisti.

Martin dostane přes hubu mokrým ručníkem. Z koupelny je slyšet Magdin smích.

Tma.

Scéna 14

Postupně se rozsvěcuje – jako ve scéně dva (Zkušebna v Milostínském Domě kultury.) Skupina je kompletní. Společně se muzikanty je na scéně Radek Virský. Muž stojí v nedbalé póze a vyzářuje z něho samolibé sebeuspokojení.

- Lizzy: Do září?
- Virský: Do září.
- Lizzy: A proč až do září? Vždyť jste na to tak spěchali.
- Virský: Dotace se přiznává v květnu, ale vyplácí se až v září. Takový je systém.
- Martin: Je to těžké, ale počkáme.
- Virský: Neprskejte, prachy budou. Když to říkám já...

Kočiš: A jak dlouho na tom úřadě pracuješ?

Virský: Dva měsíce. Ale jde mi to dobře.

Kočiš: No, je to na tobě vidět.

Virský: Po prázdninách mám povýšit.

Kočiš: Na jaký post?

Virský: Do investičního odboru. Tam se točí velké prachy.

Kočiš: Ty to dotáhneš daleko, kamaráde. Máš na to zaděláno.

Virský: Já vím. Ale přesto díky.

Lizzy: Tak dobře, kluci. Začneme hrát, ne?

Virský: Jo, a starosta říkal, že by vás chtěl trochu podpořit. Víte, u nás na okrese žádná jiná rocková kapela není.

Martin: A v Šumperku?

Virský: Kamaráde, Šumperk, to už je město, to je úplně jiná pohádka. Já myslím náš okres.

Martin: Aha, no jo, to je fakt.

Virský: No, starosta by vás chtěl trochu podpořit, protože tady máme kultury pomálu a rozvojových projektů jak malých myší. Možnosti dotací pošviháváme a starosta nechce o prachy přijít. Myslí na další možnosti. Říkal, že se mu můžete hodit.

Makar: Vidíte? Máme místní zastupitelstvo na své straně.

Kočiš: Moment, a co to znamená, že se mu můžeme hodit?

Martin: *(Do obecnstva.)* Právě to. To byla ta základní otázka.

Virský: Nevím, možná že nějak v propagaci našeho regionu.

Kočiš: Aha.

Jaromír: Víš, my máme takovej song „In The Mountains Of Madnesse“. V horách šílenství, kamaráde. Kdyby bylo pro náš region zapotřebí natočit nějaké klipy, které by propagovaly výlety do Sudet, Jeseníků a Jizerských hor, můžeme vám je dát zadarmo.

Virský: Díky. Ale na těch dožínkách zahrajete něco klidnějšího, nějaké ploužáky, jo? Tak jak jsme se dohodli?

Lizzy: Zahrajem nějaký klidný popík.

Virský: Bez „Satanů“?

Lizzy: Bez.

Virský: Vždyť víte... atmosféra bude taková, že...

Lizzy: Jen klid, my to víme, neboj se. Jsme v té branži už nějaký ten pátek.

Virský: Tak dobře. Já letím. *(Odchází.)*

Martin: *(Obecenstvu.)* Nějak tehdy nikdo z nás nevzal na vědomí, že to všechno znělo dost znepokojivě. Máme se na něco hodit starostovi? Ale na co? Jenže on chce jenom to nejlepší, je to tak? To nejlepší pro region. A co je dobrý pro region, bude dobrý taky pro nás. *(Makarovi.)* Je to tak?

Makar: *(Křčí rameny.)* Jo.

Kočiš: *(Makarovi.)* Ty, a proč se tak stará vo ty naše prachy, he?

Makar: Starosta? No, slyšel jsi přece, že má za lubem ještě něco dalšího...

Kočiš: Ne starosta. Virský.

Makar: Aha. Chce získat další body do příštích voleb, a pak...

Kočiš: Nemám ho rád. Je tak iritující.

Makar: ... jsem mu slíbil krabici bylinek z vlastní produkce.

Martin: Ježíší, Makare, jseš snad už úplně degenerovanej? Jak tu jednou vpadnou policajti z protidrogového komanda, tak ti hnáty zpře...

Makar: Nekecej, jaký protidrogový komando? Tady?

Martin: *(Do obecenstva.)* V této chvíli jsem měl největší chuť vzít zpátečku... Ale rychle mě to přešlo. Chtěl jsem bejt tvrdej a neústupnej. Když už jsme jednou řekli „a“, tyk musíme taky říct „b“. Žádněj devítiletej usmrkánek...

Tma a...

Scéna 15

... rychlé rozsvícení středu scény tak jako na začátku. Martin znovu hledá nějaká CD a manipuluje s přehrávačem.

Martin: *(Obecenstvu.) ... říkat, co mám dělat. Kdo by si taky už před brodem stahoval kalhoty. Museli jsme jenom dát dohromady nějaký repertoár na ty dožínky. Něco klidnějšího, říkáte? (Martin dává v originále píseň „Vzpomínky z plenéru“ skupiny Kombi, ale stejně tak by to mohlo být něco od Olympicu.) To je skvělý, ale to bysme hrát nemohli, neměli bysme šanci. Neměli jsme klávesistu. (Pauza.) Zbytečný kec. Musíme napsat něco ve stylu rockovýho středu. Něco jako Krajčo nebo Noname. Pro fachmany to nemůže bejt problém. (Martin odchází do tmy v hloubi scény, a pak se vrací s kytarou.) Sakra, jenomže nás nic nenapadalo. Ale městský úřad, shodně se smlouvou, nám rychle vykreslil nové možnosti našeho vývoje.*

Tma a...

Scéna 16

... rychlé rozsvícení scény na zkušebně. Skupiny je kompletní. Muzikanti nějakou chvíli zkoušejí hrát nějakou rockovou baladu, ale nedaří se jim to – pak Jaromír vztekle zahodí paličky. Skupiny ztratí rytmus a muzikanti postupně přestávají hrát.

Jaromír: Já už dál nemůžu.

Lizzy: Dej se dohromady, kámo, už máme celou tu část pohromadě.

Kočiš: Já na tohle slova psát nebudu.

Martin: Musíme bejt konstruktivní, pánové. Dáme si rady. Když už jsme se na to jednou dali, tak to dotáhneme do konce.

Jaromír: Nemám z toho ten dojem, Lizzy. Ztrácíme čas a skutek utek.

Lizzy: Pojd'me hrát, pánové! Máme ještě tři měsíce a tímhle tempem to nedáme do září dohromady. Aspoň šest kousků mít musíme. Vsaďte se, že aspoň jeden z nich bude velkej hit a nepustěj nás ze scény...

Jaromír: Nepustěj? Zahrajem a rychle vypadnem.

Kočiš: Jarďa má pravdu. Nemáme proč se takhle vysilovat. Máme zahrát něco klidnýho a to je všecko. Dáme do dílny nějakou klasiku a bude.

Lizzy: Ale tak na ty producenty žádný dojem neuděláme.

Martin: Lizzy, přestaň, prosím tě. Oni se na nás dívat stejně nebudou.

Lizzy: Ale jestli se podívaj a poslechnou si nás, a uslyšej, že hrajem i svoje kousky, tak co?

Martin: *(Vzdychne.)* Tak nic. Jestli je zahrajem dobře, tak se mu možná budou líbit.

Lizzy: Myslíš?

Martin: Myslím. A vykašleme se už pro tentokrát na ten náš paskvil. Zahrajme si například...

Lizzy: „Nothing Else Matters“?

Martin: *(Znechuceně se ušklíbne.)* Tak dobrá.

Muzikanti spustí. Po prvních, trochu nejistě zahranych taktech jim to začne docela jít. Kočiš čaruje svým hlubokým hlasem a muzikanti se v tu chvíli cítí o něco svobodněji. Do sálu však vpadá Virský a mává rukama, čímž hudební produkci přeruší.

Virský: To je skvělý kousek. Můj oblíbený. Zahrajete ho na dožínkách?

Martin: Samozřejmě. A proč?

Virský: Nová akce na obzoru. Za dva týdny bude v Olomouci hudební festival. Dostali jsme takový nápad, že vás tam vyšleme jako reprezentanty našeho města.

Martin: Jaký festival?

Virský: Hudební. Už jsem to přece říkal.

Martin: Ale v jakém hudebním žánru?

Virský: To nevím, asi nějaký rock, tak jako vždycky na festivalech.

Martin: Tak dobře, bude festival. Ale my na to nemáme čas. Musíme pilovat náš repertoár.

Virský: Starosta na mě naléhá. Hodně mu na tom záleží. Chce vás ukázat lidem. Říkal jsem, že vás chce propagovat. A tak propaguje. Přihlášky na festival měly uzávěrku minulý týden, ale on zavolał tam, kde bylo potřeba, všechno zařídil – a jedete.

Martin: To je skvělý. Takhle si představuju práci obecního zastupitelstva. Ale k čemu nám to bude?

Lizzy: Já bych tam jel.

Martin: Jo? A co vy?

Jaromír: Já taky.

Makar: Pojedme. Už dlouho jsme před lidma nehráli. Máme možnost, jak si zatrénovat před dožínkami. Na čem jiným top ještě záleží, kluci?

Kočiš: Souhlas. Mohli bysme to brát jako zkoušku.

Jaromír: Jenomže hrát tady a hrát před lidma, to je dost velkej rozdíl.

- Martin: Ale tam nás cenzurovat nikdo nebude, je to tak?
- Virský: Můžete hrát, co chcete. Vaše věc. Ani to nemusíte vyhrát.
- Martin: Tam se dá něco vyhrát?
- Virský: Něco jo. Ale nikdo vás nebude k ničemu nutit. Zahrajete, na slušné úrovni budete reprezentovat své město a hotovo.
- Jaromír: Proč ne? *(Odťuká paličkami rytmus.)*

Virský odchází a kapela dohraje song skupiny Metallica. Postupně se stmívá.

Scéna 19

Světlo, stejně jako v úvodní scéně.

- Martin: *(Obecenstvu.)* To nebylo špatný, co? Ale teď už to bude mnohem horší. *(Pauza.)* Jeli jsme na ten festival. Repertoár měl být adekvátní, nějaký rock, nějaký hard-core, něco takovýho. Riziko propadáku nevelký. A možnost zahrát si před publikem – bezcenná. Jenže, když už se jednou řeklo „a“... A tak dál. *(Pauza.)* Mám to nahraný. Díky ženě. Má v mobilu kameru. Pane Zbyšku! *(Pauza.)* Hned vám to ukážu. Nebudete litovat, to vám řeknu. Máme tu nějaký DVD projektor? *(Pauza.)* Pane Zbyšku!

Přichází pan Zbyšek.

- Martin: *(Zbyškovi.)* Přicházíte jako na zavalanou. Půjčil byste mi projektor? Chtěl bych lidem pustit záznam našeho koncertu z Olmíku...

Pan Zbyšek kroutí hlavou, čímž dává najevo svou nechuť a nedůvěru. Ale přes to začíná pracovat. V té samé chvíli Martin začíná hledat správné DVD v tubě nahraných DVD, které vytáhl zpod mixážního pultu.

- Martin: *(Pro sebe.)* Kde to bylo... kde to bylo... aha, tady. *(Vkládá jeden nosič do DVD přehrávače.)*

Pan Zbyšek mezitím postavil plátno a připravil projektor. Martin spustí projekci klávesnicí na pultu. Na plátnu se objeví „dokonalý mnoho-pixelový“ film natočený mobilním telefonem. Obraz je nevýrazný a zvuku dominuje reakce publika. Scéna je však vidět dokonale a na ní je velký nápis „Rockový festival – Olomouc 2010.“ Na scéně si horečnatě připravuje aparaturu skupina Exterminátor.

- Martin: *(Obecenstvu.)* Měli jsme hrát před hvězdným souborem přehlídky, nějakou místní punkovou kapelou. Jenom kvůli nim přišlo tolik lidí. Pak měl být ohlášen verdikt poroty a oceněné kapely měly vystoupit ještě jednou. Měli jsme trému jako hrom. *(Na obraze je to také vidět, muzikanti jsou zřetelně výrazně roztřesení.)* S ničím jsme nepočítali, ukázalo se, že deathmetalové kapely tam byly ve výrazné menšině. Věděli jsme, že se svým repertoárem díru

do světa neuděláme. Ale o to nešlo... *(Pauza.)* Jé, koukněte na Jaromíra. *(Na filmovém plátně právě porazil jeden z bubnů a činel, horečně se snaží všechno napravit, ale o to více se mu práce nedaří. Část publika se začíná smát a část hvízdát.)* To byla velmi vážná chvíle, protože se Jaromír rozčílil. Naštěstí nedal nikomu do držky, ale rozčílil se a my s ním, protože na to, aby si z nás někdo dělal prdel, jsme už trochu staří. Chtěli jsme to do nich napálit, aby jim to urvalo uši. *(Ve filmu Martin křičí na zvukaře, aby vyjel aparaturu na plný výkon.)* Trochu to přetočím. *(Dá rychloposuv.)* Magda měla kabaretní show, to vám říkám. Á, tady je ten fragment. *(Film: muzikanti jsou připraveni začít hrát, publikum je velmi pobavené, ale nahrávku přeruší hlas Magdy, která křičí „Vyhulte to!“)* Hned, hned, už to bude. *(Na filmu – Jaromír odklepává rytmus, muzikanti prásknou agresivně do strun, z reproduktorů se ozve strašlivý zvuk a pak umlknou. Nastane ticho. Po chvíli začnou diváci pískat, muzikanti stojí bezradně na scéně, publikum začíná skandovat „Vypadněte, vypadněte!“ a muzikanti s hanbou opouštějí jeviště.)* No a museli nás evakuovat zadním vchodem. Aparatura začala hořet, lidi zase rvát mezi sebou. Hvězdná punková kapela už vystoupit nemohla a lidi byli hrozně nasra... naštvaný. Čekali půl dne a najednou bác! Štěstí, že se Magdě nic nestalo. A takhle jsme vypadali cestou zpátky, v dodávce, kterou nám půjčil Kočišův táta. *(Film: muzikanti sedí v mikrobuse – nikdo nemluví, Jaromír se podívá do objektivu a úpěnlivě promluví: „Vypni to, Magdi, prosím tě...“)*

Martin vypíná projektor.

Martin: *(Obecenstvu.)* To je smutné, co? Ale jestli si myslíte, že je to konec našich dobrodružství, tak se velice mylíte.

Na scénu vyjde pan Zbyšek a chce uklidit projektor.

Martin: *(Panu Zbyškovi.)* Pane Zbyšku, ještě ne. Budu ho potřebovat.

Pan Zbyšek pokrčí rameny a odchází.

Martin: Zlatý člověk. *(Pauza.)* Že byl starosta pro to naše vystoupení dost naštvanej, jsme se dozvěděli o trochu později. Nejprve za námi přijela nějaká bába z regionálního Deníku. Dozvěděla se o dotacích pro naši kapelu a chtěla vědět, komu potečou peníze z kulturních fondů. Tisk musí hlídat ruce našim regionálním samosprávám. Od toho tu je.

Tma a...

Scéna 18

... rozsvítí se centrální část scény. Výrazně nervózní muzikanti sedí u svých nástrojů, vedle nich – na zesilovači – sedí Novinářka.

Novinářka: *(Vytahuje z kabelky notes a přistrčí před muzikanty diktafon.)* Od toho tu jsem, pánové. Když starosta někomu rozdává peníze, musím vědět, do jakých rukou se dostanou. Mně konkrétně o nic nejde. Jde o naše čtenáře. Ti to musí vědět.

Martin: To je jasná zpráva. Máme demokracii.

Novinářka: *(Po chvíli napjatého ticha.)* Co mi můžete o sobě říct?

Lizzy: Tak řekni něco, Martine, ty jseš přece kapelník, tak povídej.

Martin: No, tak... naše kapela se jmenuje Exterminátor...

Novinářka: *(S úsměvem.)* Jak jsme k tomu jménu přišli?

Martin: Mělo to znít tvrdě... a kromě toho, v době, kdy jsem na to jméno přišel, běžel v kinech film Terminátor – dvojka. Prostě... takové volné spojení...

Kočiš: Já jsem chtěl, abychom se jmenovali Střevo.

Martin: Nech toho, Kočiši.

Novinářka: *(Se znepokojením.)* Jak?

Kočiš: Střevo. Nebo Tasemnice.

Novinářka: *(S odporem.)* Ale proč?

Jaromír: Zapadá to do poetiky našeho stylu.

Novinářka: Jakého stylu?

Jaromír: Death metalu.

Novinářka: *(Pozdvihuje obočí.)* Jakého?

Jaromír: Vy nevíte, jaký hudební styl hrajeme?

Novinářka: *(Rozhlíží se po zkušebně.)* Právě se to pokouším dozvědět... Já jsem už trochu staršího data a nevím, co dnešní mládež zajímá...

Lizzy: Jménem svých kolegů vám děkuji. Vždycky jim opakuji, že svazákem mohl být člověk jenom do pětatřiceti.

Novinářka: A ten pentagram, co to znamená?

Martin: On je také součástí našeho stylu.

Novinářka: Toho... Death metalu, ano?

Martin: Přesně tak.

Novinářka: A tak, co je to vlastně ten Death metal?

Makar: *(Nejistě.)* Hmm... Jakou muziku posloucháte?

Novinářka: *(Viditelně ožije.)* Miluji Karla Gotta. A Semafor. No, a z těch mladších dokonce i Csákovou a Machálkovou.

Jaromír: *(Těžce vydechne.)* Lizzy, ty jsi jedinej muzikant v naší kapele, kterej má na to i papíry. Vysvětli to té paní.

Lizzy: *(Žertovně.)* No, matko, nebude to jednoduché.

Martin: *(Obrací se k publiku ve chvíli, kdy Lizzy přistoupí k Novinářce a začne ji za použití mohutné gestikulace vysvětlovat, co je to ten Death metal.)* Zkoušeli jsme jí to vysvětlit, ale nebylo to jednoduché.

Novinářka: *(Po chvíli vystrašeně.)* Takže vy jste satanisté?

Kočiš: Kdepak!

Martin: Samozřejmě, že ne. Je to jenom taková konvence.

Novinářka: *(Zapíše si něco do notesu.)*

Lizzy: Já vím, že to může vypadat dost divně, ale prosím vás, věřte mi...

Novinářka: Už vím. Vy jste jako ten celý Nergal, který teď chodí s takovou tou, no, s Dodou.

Kočiš: Nergal, ne „Nergal.“

Lizzy: Tak nějak.

Novinářka: Můj Bože, vždyť je to satanista.

Makar: Jakej satanista! Kdyby byl satanista, tak by si s Dodou nezačínal.

Martin: *(Makarovi.)* Makare, drž hubu. *(Novinářce.)* Nejsme satanisté. Mám jenom takovej image. Vlastně, měli jsme, protože teď... *(Mává rukou.)*

Novinářka: Ale to všechno je zajímavé, velice zajímavé... *(Znovu si něco zapisuje, opět zavládne chvíle napjatého ticha.)* Řekněte mi něco o tom, jak jste se dali dohromady. Jak vznikla vaše skupina?

Martin: Záleží na tom která.

Novinářka: Bylo jich víc?

Kočiš: Byly tři.

Lizzy: Vod toho se distancuju. Hraju s nima jenom čtyři roky.

Makar: My jsme měli nejprve skupinu Hipodrom, inspirovanou tvorbou Kapitána Nema...

Martin: A Kombi.

Jaromír: A taky trochu Papa Dance...

Lizzy: Vod toho se opět distancuju...

Makar: *(Rozhovoří se nadobro.)* ... a potom, když jsme trochu vyrostli, protože to bylo na základce a my jsme neměli nástroje a jenom jsme všem říkali, že hrajeme... Však víte, krabice místo bubnů, smetáková hůl místo mikrofonu... No a když jsme trochu vyrostli a chodili jsme do osmičky a rodiče nám koupili kytary z DEFILa a Jaromírovi bicí soupravu z POLMUZa...

Novinářka: Odkud?

Jaromír: DEFIL. POLMUZ. To byly takové firmy.

Makar: Tak jsme začali hrát jako Kluci z Dejvic.

Jaromír: No prostě, jako kapely z nové mladé vlny.

Novinářka: *(Je na ní vidět, že ničemu nerozumí.)* Ach tak...

Makar: Tehdy jsme si dali název...

Martin: Makare, prosím tě, člověče...

Makar: Korpus krvavé krávy.

Novinářka: Panebože.

Martin: Tak to nebylo. To byl jenom takový vtipný název. Něco ve stylu jako Formace mrtvých švábů.

Kočiš: Nebo Tvrdé prsty z Asie.

Lizzy: Já jsem s tím neměl nic společného. Já jsem tehdy hrál v kapele Satanova kavalerie.

Novinářka: *(Zděšeně.)* Kde?

Lizzy: Vy si nevzpomínáte? To bylo koncem osmdesátých let. V Králíkách byla taková skupina. Už jsme dokonce nahráli i singl, ale...

Martin: Lizzy, nekomplikuj situaci.

Lizzy: No, v každém případě, kdyby nebylo jedné bezvýznamné epizody v Praze, tak bych dneska chodil s Dodou já. A ne Nergal.

- Novinářka: *(Znovu si něco zapisuje do notesu, po chvíli mlčení.)* A pak vznikl Exterminátor, je to tak?
- Martin: Ano, ale už na základce. Objevovali jsme hlasitou muziku a moc nás to inspirovalo.
- Jaromír: *(Ukazuje na Martina.)* Jeho nejvíc inspiroval Grzegorz Skawiński. (...ale taky Petr Janda, Pavol Habera nebo někdo jiný... poznámka překladatele.)
- Kočiš: Nás Bon Jovi a Def Leopard.
- Makar: Mně zase fascinovali Yes a Genesis.
- Lizzy: Rány boží...
- Jaromír: Ale opak jsme objevili Death metal. Víte, třeba Obituary, Morbid Angel, Decide, Unleshed, Dismember, Carcass, Bolt Thrower, Vader, Grave...
- Makar: Já jsem přibližně ve stejné době objevil skupinu Emerson, Lake and Palmer. Skvělá muzika, říkám vám...
- Novinářka: *(Rozpačitě si dělá poznámky.)* Moment, moment... A k čemu vás inspirovaly všechny ty skupiny?
- Kočiš: Abychom se upsali satanovi, samozřejmě.
- Martin: *(Kočišovi.)* Zmlkni, prosím tě. *(Novinářce.)* Dělal si legraci. Pro naši hru, samozřejmě. K rozvoji našeho umění.
- Novinářka: Ach tak, samozřejmě... *(Nekonečná pauza.)* A jaké byly další osudy skupiny Exterminátor?
- Jaromír: Zkoušeli jsme, na konci základky jsme zahráli na prvních koncertech, a pak jsme začali studovat, všichni, jak tu sedíme. Střední knihovnickou.
- Lizzy: Mimo mě. Já jsme už tehdy měl studia za sebou. Kariéru taky.
- Martin: Lizzy, přestaň se litovat.
- Jaromír: Začali jsme hrát po klubech a kulturácích, nahráli jsme pár demosnímků...
- Novinářka: Co jste to nahráli?
- Jaromír: Pár demáčů... Kazet s našimi songy. Ty jsme pak posílali do hudebních časopisů a vydavatelství.
- Makar: Jedna se líbila a dostali jsme možnost jet na šňůru se skupinou Lost Soul.
- Novinářka: Jakou skupinou?

Kočiš: Takovou nějakou. Taky Death metalová. Tehdy byli ještě neznámí. Ale pak udělali velkou kariéru.

Jaromír: Ale na šňůru jsme nakonec nejeli, protože...

Martin: Nejeli jsme, protože jsme nemohli. Moje dívka šla tehdy na velmi vážnou operaci.

Makar: A pak se to všechno posralo... chtěl jsem říct, že tím to všechno zhaslo. Kluci z Lost Soul udělali kariéru a nám to podrazilo nohy a přestali jsme si dělat o naší branži ještě nějaké iluze. A kapela se rozpadla.

Jaromír: Mohli jsme na to šňůru jet s nima, ale...

Martin: Tak jste měli jet. Já jsem nemohl.

Nastane ticho.

Lizzy: Já jsem u toho nebyl, a tak nic nevím.

Novinářka: A co bylo potom?

Martin: Potom se nám už nic nepovedlo. Hráli jsme dál, ale když jsme skončili studia, tak šla skupina k ledu a teprve až za dva nebo za tři roky jsme se všichni nakonec potkali v Milostíně.

Novinářka: Všichni najednou?

Makar: Ne, nejprve se tu vrátil Martin, protože si otevřel v Králíkách obchod společně s tátou, víte, to je to ten kšeft se sportovním oblečením kousek od náměstí...

Novinářka: A tak. Byl jste mi nějak povědomý.

Makar: ... Pak Jaromír, který dostal místo v městské knihovně...

Novinářka: Vy pracujete v knihovně?

Jaromír: Ano. Proč?

Novinářka: V městské knihovně? V Králíkách?

Jaromír: Nikdy jsem vás tam neviděla.

Lizzy: On není v kontaktu se čtenáři.

Jaromír: To není pravda. Prostě...

Lizzy: Prostě tu práci nenávidí a hotovka.

- Martin: To není důležité. Nechejte ho to dokončit.
- Makar: *(Vzdychne si.)* ... No a pak se vrátil Kočiš, protože jeho banka tu otevřela pobočku. Kočiš pracuje v bace, neříkal jsem to? A pak jsem se vrátil já, protože mi bylo už všechno jedno...
- Lizzy: Já jsem se s nima potkal náhodou v Králíkách, pokecali jsme a oni mi hodili lano do kapely.
- Martin: To je celá naše historie.
- Kočiš: Nic zajímavého.
- Novinářka: Naopak, to je velmi zajímavé...
- Makar: Tak co o nás napíšete?
- Novinářka: Nevím. Musím si to všechno promyslet. Nepředpokládala jsem, že... no, že... *(Opět se podívá po zkušebně a její zrak delší dobu probodává pentagram.)* Ale co, srdečně vám děkuji. V každém případě bylo milé, že jsem vás mohla potkat. Bylo to velmi poučné setkání. Málem bych zapoměla, co podniknete s penězi, které z fondu dostanete?
- Kočiš: *(Ponuře.)* Samozřejmě že vystrojíme černou mši a potom uspořádáme orgie... To by mělo stačit. A když nám na to ty peníze stačit nebudou, budeme to dotovat z vlastních úspor...
- Martin: Sklapni, ty idiote. *(Novinářce.)* Promiňte, to byl jenom špatný vtip, samozřejmě. Pronajmeme si studio a nahrajeme několik našich skladeb. Profesionálně. Ne tak, jako dřív. Tak takové máme záměry.
- Novinářka: *(Sbalí si do kabelky notes a diktafon.)* Ach ano, ano... Tak já už půjdu. Ještě jednou děkuji. Velice mě těšilo.

Novinářka se loučí a rychle odchází. Muzikanti se za ní dívají a pak se podívají na sebe. Jsou lehce dezorientovaní.

Lizzy: Tak co si myslíte?

Martin: Mám zlé tušení.

Makar: Já taky. Karel Gott a Semafor? Panebože! *(Zanotuje si nějakou známou písničku o muzikantech nebo zazpívá známý polský hit...)* „Píseň nám splíny zahání, lásku nás dvou pak zachrání...“

Tma a...

Scéna 19

... rychle se rozsvítí, scéna je stejná jako na začátku. Skupina zmizí ve tmě, vidíme jenom Martina.

Martin: *(Do obecenstva.)* Měl jsem zlé tušení a ty pocity byly oprávněné. *(Pauza.)* Nejprve nám Vířský dal hlášku, že starosta se hodně vztekal, když se dozvěděl o tom našem „úspěchu“ na festivalu v Olmíku. Že kvůli nám aby chodil domů kanálama. A organizátoři festivalu prej budou chtít náhradu škody, kterou tam udělali naštvání diváci. A že to tak dál nejde – město dává kapele peníze z regionálních kulturních fondů a kapela projevuje pouze naprostou nevyzrálou a lehkomyšlnou. A vůči svému sponzorovi – a to je nejdůležitější – projevuje obrovskou nevděčnost. *(Martin vkládá do DVD přehrávače další nosič.)* A abychom vykoupili svoje viny, že jsme povinni – jak si to starosta vymyslel – uspořádat celou sérii školních besídek a tím se postavit do příznivějšího světla. Tím dostaneme možnost realizovat se v našem regionu a dát svou náhlou kariérou příklad těm usmrkancům, že proto, aby něčeho dosáhli, ještě nemusí emigrovat do Irska. A při těch besídkách jsme se měli vždycky zmínit o nebezpečí drog pro mladý organismus. Ze jsou drogy špatný, to je jasný. *(Pauza.)* To nám moc nežinýrovalo. Ale souhlasili jsme, protože – o tom snad ani není nutný diskutovat – jsme se cítili trapně za ten Olmík. Museli jsme si vybrat dovolenou a celý týden jezdit po školách. Neměli jsme jiné východisko. Museli jsme ten trest přijmout. Když už jsme jednou řekli „a“, tak musíme říct taky „b“. Cíl byl ostatně velmi vznešený. A pro všechny případy jsme Makara s sebou nevzali. Jediný on by byl příliš nedůvěryhodný. *(Martin spouští projektor.)* Film jsme naštěstí netočili. Ale mám tu pár fotek.

Na plátně se ukáže celá série fotografií. Skupina (v různých konfiguracích, ale opravdu bez Makara) se nachází uprostřed davu dětí a učitelů – ve třídách, na školních hřištích, v síních tradic, v tělocvičnách atd. Členové skupiny vypadají rozpačitě, ustaraně a velmi konsternovaně. Na předposlední fotografii zničený Jaromír předává dětem balónky s nápisy „Stop drogám“. Na posledním je vidět jak sedí na školní chodbě pod nástěnkou a hlavu má schovanou do dlaní.

Martin: *(Obecenstvu.)* Ten týden nás totálně psychicky dorazil. Ale sotva jsme se trochu vzpamatovali, v pondělí vyšlo další vydání „Deníku“. A v něm byl článek o nás. *(Vytáhne z aktovky jednu stranu z novin.)* Trochu jsme na ten článek čekali. Ale dočkali jsme se. Protože o nás napsali: Jsme satanistickou deth metalovou skupinou – ano, tak to ta baba napsala *(foneticky)* deth metalovou – máme hodně nad třicet, nejsme už žádní mládežníci, a přitom jsme ještě žádnou kariéru neudělali, protože zcela určitě nemáme talent a v souvislosti s tím nám ani žádné peníze nepatří a že je to skandál, že se přidělují dotace jen tak od stolu, jako by nebylo možné udělat nějaký konkurs a před tím informovat všechny ostatní o možnosti nějaké dotace. Naše milá paní novinářka si podala taky ředitele našeho kulturáku. Že je to naprostý výsměch dávat takovým umělcům, jako jsme my – slovo umělcům bylo v uvozovkách – přístup do obecního kulturního zařízení, které se proslavilo spíše tím, že podporuje takovou uměleckou činnost, jako je například soubor, který se proslavil nejenom na okrese, ale možná, že už i v celém kraji – „Milostíňáci“. Svůj článek zakončila takto: *(Čte.)* Starosta Procházka, pokud chce svoje místo zastávat i v příštím volebním období, by se měl velmi vážně zamyslet nad kulturní strategií našeho regionu. Je očividné, že nás čekají velká vydání,

zvláště na opravy a výstavbu nových komunikací nebo rekonstrukci vodovodní sítě. Ale kulturu rovněž nesmíme zanedbávat. Zdá se, že na tomto poli jsou stále ještě velké rezervy. (*Vrací noviny zpět do aktovky. Pauza.*) Vzápětí si nás pozval ředitel domu kultury a ten s námi nejednal zrovna v rukavičkách.

Světlo na levé straně scény. Skromně zařízená kancelář ředitele milostínského Domu kultury. Ředitel si nějakou chvíli prohlíží dokumenty, pak zvedne zrak na Martina, který stojí uprostřed scény.

Ředitel: Prosím, abyste vrátili klíče od zkušebny.

Martin: Ale pane řediteli! Tolik let jsme tu hráli a nikomu to nevadilo! Ten článek není objektivní, myslím, že...

Ředitel: Znovu opakuji. Klíče odevzdejte panu Zbyškovi. Na shledanou.

Levá strana scény se pohrouží do tmy, světlo znovu svítí jenom na Martina.

Martin: (*Obecenstvu.*) Pak jsem se pohádal s Magdou.

Světlo na pravé straně scény – opět v ložnici ze scény 10. Magda sedí na posteli.

Magda: Takže já mám manžela satanistu. To jsem ráda, že to vím. Vždycky jsem tě podezřívala, že s tebou není všechno v pořádku, ale teď už vím, že...

Martin: (*Ze středu scény.*) Říkal jsem ti, že to nemá cenu? Neříkal jsem to? Nejenom, že jsme ze sebe udělali bandu idiotů v Olmíku, pak jsme ještě dělali to debilní turné po základkách a teď ten článek. A nakonec nemáme ani kde zkoušet. Jsi spokojená?

Magda: Přeháníš. Nakonec to určitě všechno dobře dopadne.

Martin: Ano, už to vidím. Už to vidím.

Magda: Ale konečně se začalo něco dít. Je to tak?

Martin: To je teda fakt. Neměl jsem tě poslechnout. Všechno by zůstalo stejné tak jako posledních několik let a já bych měl svatý pokoj.

Magda: Znovu propadáš panice.

Martin: Nebudu se s tebou hádat.

Magda: Přeháníš.

Martin: Měl jsem tě v tom špitále nechat samotnou.

Magda: To jsi měl. O nic jiného mi ani nešlo.

Martin: Nebudu se s tebou hádat.

Tma na pravé straně scény. Znovu je vidět ve středu jenom Martina.

Martin: *(Obecenstvu.)* No a pak si nás neočekávaně k sobě pozval starosta. Byli jsme poctěni audiencí. Virský se s námi už nechtěl bavit. Místo, aby nás nějak podpořil, tak nás jenom podrazil. Pomluvil nás před starostou. Jeho kariéra visela na vlásku. Rozhodl se raději vycouvat a říkal, že neměl absolutně žádné ponětí o tom, jak jsme špatní. Udělal určitě dokonalou sebekritiku, nebo už nevím. V každém případě starosta zatoužil seznámit se s námi osobně. *(Pauza.)* Ale nemohl jsem k němu pustit celou kapelu. A tak jsem se rozhodl, že tam půjdu sám. Ta banda idiotů by mohla ještě všechno pokazit. Se starostou si musel promluvit někdo rozvážný. A tvrdý.

Tma a...

Scéna 20

... rozsvítí se levá strana scény. Kancelář starosty. Martin, výrazně konsternovaný, neví, jak se má zachovat.

Starosta: Sedněte si.

Martin: *(Sedne si na židli naproti Starosty.)* Děkuji.

Starosta: Kde je vás víc?

Martin: *(Pokouší se žertovat.)* Konečně pochopili, kdo je jejich šéfem. Mám jejich zplnomocnění.

Starosta: Dobře. Co si dáte?

Martin: Děkuji.

Starosta: Mám tu domácí slivovici.

Martin: Ne, děkuji.

Starosta: *(Po chvíli.)* Tak, prosím vás, co teď s vámi budeme dělat?

Martin: Nevím.

Starosta: Zase jste si to pěkně zavařili. Už podruhé.

Martin: Asi tak. Nemuseli jsme dávat rozhovor té paní od novin. Ničemu nerozuměla, kluci si z ní dělali legraci a trochu to přehnali a...

Starosta: Žijeme ve svobodné zemi a máme svobodu tisku. Ale musím se vás zeptat velice vážně. Vy jste opravdu satanisté?

Martin: V žádném případě.

Starosta: Pan Vírský mě ujišťoval, že jste úplně obyčejní muzikanti. Mladí, talentovaní, nadějní...

Martin: Je to tak.

Starosta: A já jsem do vás také vkládal své naděje.

Martin: Já vím...

Starosta: Ale vy jste si to nejprve zavařili v Olomouci... Raději vám ani nebudu povídat o tom, jak jsem se za vás styděl, jak jsem musel vysvětlovat...

Martin: Ale pane starosto, to přece nebyla naše vina...

Starosta: Byla, nebyla... Kdyby nebylo vás, nemusely se strhnout výtržnosti. A aparatura by se nespálila. Víte, jakou jste tam udělali škodu? To je zázrak, že jsme ji nakonec nemuseli uhradit. Pak by to bylo už opravdu velmi vážné. A v Olomouci se opravdu zlobili. Desítky tisíc jim vyletěly komínem.

Martin: Ale...

Starosta: A teď ještě ten článek a celý ten skandál... Víte, jaká diskuse probíhá na našich internetových stránkách?

Martin: Víím. Ale mladí nás brání.

Starosta: Jenomže Zelení po mě jedou jako kuře po flusu. A modří ptáci taky. Máme tu díky tomu velmi komplikovanou politickou situaci, ale tím vás nebudu zatěžovat...

Martin: Takže i Zelení. Tak to je špatný.

Starosta: Není. Mám takový nápad. Nabídku. A pokud dáme dohromady celou vaši situaci, tak se domnívám, že nemáte žádnou možnost ji odmítnout.

Martin: *(Polkne hořkou slinu a zachraptí.)* Jakou nabídku?

Starosta: Vrátime vám klíče. Zavolám tomu vašemu řediteli a nebudu s ním dlouho diskutovat. A on vám ty klíče vrátí...

Martin: Výměnou za...

Starosta: Výměnou za vaše vystoupení na prázdninových festivalech.

Martin: Na čem?

Starosta: Na zábavách. V červenci začínáme. Deset zábav nebo slavností během prázdnin. Hraničářské slavnosti, loterie, soutěžní festivaly, klobásky, večer táboráky a diskotéka. A vy zahrajete lidem k tanci.

Martin: My?

Starosta: Vy.

Martin: K tanci?

Starosta: A proč ne?

Martin: Ale my hrajeme úplně jinou muziku...

Starosta: Jakou?

Martin: Death metal.

Starosta: A co je to ten Death metal?

Martin: *(Těžce si vzdychne.)* To by bylo dlouhé vysvětlování... V každém případě hrajeme rychle a hlasitě...

Starosta: Takže k tanci.

Martin: Ale...

Starosta: Pan Vírský mě informoval, že jste souhlasili s tím, že na dožínkách zahrajete nějaký ten střední proud, je to tak?

Martin: No, to ano.

Starosta: A jaký je v tom rozdíl, zábava, festival nebo dožínky?

Martin: Na dožínkách zahrajeme rockovou klasiku. A na festivalech musíme hrát něco úplně jiného.

Starosta: Ale nejste satanisté?

Martin: Samozřejmě, že ne.

Starosta: No, takže vy už si určitě nějak poradíte. Za týden bude první festival v Hanušovicích. A ještě něco. Před každým vystoupením, a o to vás prosím, se veřejně distancujete od toho nešťastného článku v novinách a zdůrazníte, že jste úplně obyčejní kluci z Milostína. A že díky našemu regionu máte šanci na realizaci svých přání. Co uděláte s těmi penězi?

Martin: Pronajmeme si studio. Něco nahrajeme a...

Starosta: Skvělé. To je vaše věc, do toho vám nikdo mluvit nebude. Ale nejdříve musíte napravit to, co jste pokazili. Pokud vám dá město peníze, tak za to očekává vaši vděčnost.

- Martin: Takže vlastně žádnou jinou možnost nemáme.
- Starosta: Lépe jste to říci nemohl.
- Martin: A co se stane, když nebudeme souhlasit?
- Starosta: Co se stane?
- Martin: Ano. Rád bych věděl, jakou máme alternativu.
- Starosta: Asi takovou. Nemáte kde zkoušet a hrát a grant nedostanete, protože jste v žádosti o jeho přiznání uvedli lživé informace. Váš přítel Virský přijde o práci. Já vydám tiskové prohlášení v regionálním Deníku, že jsem byl uveden v omyl. A nebo raději ne – prohlásím, že jsem o vás nic nevěděl, protože starosta nemůže kontrolovat všechno, co se děje v odborech jeho podřízených. A není vyloučeno, že celá záležitost skončí před soudem.
- Martin: Žertujete?
- Starosta: Ne. Nikdy a v ničem. Chcete se přesvědčit?
- Martin: *(Zhluboka vzdychne.)* Tak to jsme v prdeli.

Tma

Scéna 20

Světlo – jak ve scéně 2. Martin je sám, uprostřed scény.

- Martin: *(Obecenstvu.)* To jsem byl tvrdý, co? Jako opravdový deathmetalista. Ale co jsme měli dělat? Tady nebylo o čem smlouvat. Všichni jsme souhlasili. Neměli jsme žádné jiné východisko. Když jsme se jednou dali na vojnu, tak jsme museli bojovat. Jednou jsme řekli „a“, tak jsme museli říct „b“, a teď přišla řada na druhé písmeno abecedy. *(Pauza.)* Moje žena se mnou jako vždycky žádný soucit neměla. *(Ve směru k pravé části scény, jedovatě.)* Jak jsi to říkala, miláčku?

Hlas Magdy: *(Ze tmy.)* To je šance, jak získat nějaké prachy.

Martin: No právě. *(Do levé strany scény.)* A vy, pane řediteli?

Hlas ředitele ze tmy: *(Ze tmy.)* Tu máte ty klíče. *(Pauza.)* Pane Zbyšku, proč je tu taková tma?

Martin: *(Obecenstvu.)* A tak – po týdnech lavírování – jsme byli tam, kde jsme byli. A začali jsme přemýšlet. Co na těch zábavách a festivalech budeme hrát. Na dožínky jsme měli už základ repertoáru. Nějakou tu Metaliku, něco od Zeppelinů, nějakou cover verzi Rolling Stones a dokonce i „Purple Haze“ od Jimiho Hendrixe. V každém případě jsme nechtěli na dožínkách hrát nic, co by mohlo připomínat satanisty. A ne hned tak brzo. Ale stejně, na zábavách se nic

takového hrát nedá. Na takovou muziku se nedá tančit. Museli jsme se vydat úplně jiným směrem... (Pauza.) A právě tehdy...

Náhle se rozsvítí celá centrální část scény. Ukazuje se, že uprostřed zvukové aparatury a všech dalších nástrojů sedí Martinovi kolegové. Vypadá to tak, že už delší dobu poslouchali Martinovy monology.

Martin: A vy? Co tu děláte?

Jaromír: No, víš, čím víc se blíží pointa, tak je to zajímavější.

Lizzy: Nemohli jsme si to nechat ujít.

Kočiš: Byla by to škoda.

Martin: Vy to opravdu chcete vidět ještě jednou?

Makar: No, všechno asi ne, ale pokud možno aspoň ty nejlepší fragmenty.

Martin: No tak dobře. Jen ať nás vidí.

Martin začíná hledat ten správný DVD nosič a muzikanti se rozsazují na ta nejlepší místa pod plátnem. Za chvíli se objevují první záběry ze zábavy. Opět nejsou v nejlepší kvalitě, typická nahrávka z mobilního telefonu.

Martin: (Obecenstvu.) Znovu moje spolehlivá manželka. Dokonce si dokoupila větší paměť.

Makar: (Nadšeně.) To jsou Hanušovice.

Kočiš: To bude událost.

Film: Malý zástup před malým pódiem v parku. Konsternovaný Martin přečte ze scény prohlášení: „Chtěl bych prohlásit, že nejsme satanisté. A děkujeme politickým představitelům našeho regionu za podporu. Věříme, že se budete všichni dobře bavit.“ Návštěvníci nereagují. Je slyšet jenom hlas Magdy: „Vyhulte to!“

Martin: To je strašné!

Lizzy: Hezky jsi to řekl. Je z tebe rozenej konferenciér.

Jaromír: Ten kluk má X faktor.

Makar: Jako Baltroczyk. (To je originál, dejte tam třeba Mareš nebo Eben a hned jsme doma. Poznámka překladatele.)

Film: Muzikanti začínají hrát píseň „Miluji tě jako Irsko“ od skupiny Kobranocka. (Ale zrovna tak nějaký český hit jako třeba „Kdo tě líbá, když ne já...“) Magda udělá švenk kamerou, diváci stojí jako opaření. V refrénu navíc poplete Kočiš slova „Miloval jsem tě tak nepořádně“ na slova „Miloval jsem tě tak ne moc správně“ (Fantazie nám dovolí přeložit

slova třeba ve stylu „Kdo tě líbá, když ne já“ na „Kdo tu zívá, když ne já“... opět vnucující se překladatel.)

Lizzy: A teď to začne.

Kočiš: Tolikrát jsme to zkoušeli. Zním ten song nazpaměť. Nevím, co se to se mnou tehdy stalo. Asi nějaké částečné zatmění mozku...

Lizzy: Tréma, pane kolego. Jiná tréma, než mají třeba ochotníci, ale tréma to byla.

Film: Na scénu vbíhá opilý muž a donutí skupinu, aby přestala hrát. Pak začne řvát opileckým hrubým hlasem: „Jak ne moc správně“? Já jsem na tý Kobranocce vyrostl, vy smrkáči, jezdil jsem na festivaly, nejprve se naučte texty, když chcete hrát před lidma!“

Makar: Kdo by si to byl pomyslel, že má Kobranocka v Hanušovicích tolik fanoušků?

Film: na scéně dojde po malé strkanici k opravdové rvačce. Muzikanti rychle opouštějí scénu a utíkají. Je slyšet Magdin hlas: „Kluci, počkejte na mě!“

Martin: *(Po pauze, obrátí se k publiku.)* A zase jsme museli zdrhat. *(Pauza.)* Ale klid, na Magdu jsme počkali. Konec konců, je to moje žena.

Kočiš: A my jsme gentlemani.

Martin: *(Na chvíli vypíná obraz.)* Teď přejdeme k reportáži z Jeseníka.

Makar: To není špatný.

Martin pouští další nosič se záznamem filmu z mobilního telefonu. Začátek přetáčí rychloposuvem.

Martin: Moje tradiční úvodní vystoupení už znáte.

Jaromír: Škoda. To bylo moje nejoblíbenější místo z každého vystoupení.

Film: Muzikanti hrají „Every Breath You Take“, scéna je stejná, jako ta předchozí – tedy malé pódium, několik desítek osob v hloučku s nezájmem sleduje vystoupení skupiny, někde na boku se griluje a je tam i stánek s pivem. A před ním hlouček pivařů.

Makar: Ten basák je dost dobrej.

Lizzy: Hraješ jako Sting, kamaráde.

Muzikanti nějakou tu chvíli se zájmem sledují svou interpretaci hitu skupiny Police.

Martin: Není to špatný...

Kočiš: No, ale...

Lizzy: No, ale náš zpěvák zase nedošel uznání široké veřejnosti...

Film: na scénu přichází na mol opilý místní obyvatel – odebírá překvapenému Kočišovi mikrofon a začíná zpívat naprosto falešně, jenomže publikum to přijímá s nadšením a je slyšet několik hlasů „Jed', Zbyšku!“ „Zbyšku, do toho!“ Pobavení muzikanti však nepřestávají hrát.

Kočiš: Taky jste toho mohli nechat.

Makar: Byla to legrace.

Kočiš: Jak pro koho.

Lizzy: Dočkal ses otevřené kritiky od naší veřejnosti. Já vím, že to bolí, ale kritiku musíš přijmout s otevřeným hledím.

Kočiš: Jenom jste ho rozkokošili.

Martin: *(Obecenstvu.)* To je pravda. Ten chlap už neslezl ze scény. Zazpíval s námi všechno.

Film – výběr některých scén. Opilec zpívá každou písničku i „Autobiografii“, Maggie Mae“ nebo „Kůň bílý“ ...

Martin: Takže slyšíte, co hrajeme? Matko boží. Hotovej Death metal.

Lizzy: Ale jde nám to čím dál tím líp. A lidí to voceňujou.

Film: panoramatický záběr rozveseleného publika, za chvíli švenk a detail na Kočiše, který sedí bokem a vztekle kouří cigaretu.

Jaromír: Jenom ten zpěvák je nějakej smutnej.

Makar: *(Obecenstvu.)* A teď ten festival v Sokolově. *(Vypíná film a dá tam další.)* Zpočátku se tam nic zajímavého nedělo. Panovala bezvadná atmosféra, lidí přišlo taky dost, počasí se vydařilo...

Lizzy: Opravdu se to tam vydařilo.

Martin: *(Rychle hledá tu správnou kapitolu. Scénérie filmu je stejná, jako ty předchozí.)* Jenomže o pauze... Jen počkejte...

Film: Záběry ze zákulisí. Magda si hraje na to, že dělá interview s muzikanty. Zadává jim otázky ve stylu „Jaká byla cesta, pánové?“ „Jak se tu cítíte?“ a tak dále. Muzikanti její zábavu nezkaží, ale pohodu najednou přeruší řev Lizzyho: „Kde je moje pádlo? Muzikanti začínají hledat, ale kytaru už nenajdou.

Lizzy: Kdyby se mi ten parchant, kterej to ukradl, dostal do pracek...

Martin: *(Posunuje film rychloposuvem a pak se zastaví u scény s policejním vozem.)* Co bys chtěl? Policie ještě neukončila vyšetřování.

Film: mladý policista sepisuje výpověď Lizzyho, po chvíli pokrčí rameny a oznamuje, že udělá všechno, co bude v jeho silách, ale že mu nic neslibuje. Lizzy je rozčilený a dochází k malému konfliktu.

Martin: (Zastaví obraz.) Mohl jsi být k němu milejší, Lizzy.

Lizzy: A bylo by mi to hovno platný. Takový pádlo... Copak víte, jak dlouho jsem na ni hrál?

Makar: Máš doma ještě tři.

Lizzy: To jo, ale... Tamta byla památeční.

Jaromír: Možná, že se ještě najde, tak neprud'.

Lizzy: Už to vidím.

Kočiš: Měl sis tu kytaru líp hlídat.

Lizzy: Neser mě, Kočiši. Kdo to moh vědět, že se v tý dřě najdou lidi, který jsou schopný člověka okrást ve chvíli, kdy si na chvilku vodejde někam stranou?

Martin: (Obecenstvu.) V Sokolově se nám už pak moc nedařilo. Hráli jsme jenom na jednu kytaru. A Lizzy mezitím běhal po areálu a vyhrožoval divákům, že je dostane před soud.

Makar: Ještě štěstí, že jsi nedostal do držky.

Martin: (Obecenstvu.) A o týden později jsme vyrazili do Dobronína...

Kočiš: Přetoč to. Já se na to koukat nebudu.

Lizzy: Já taky ne.

Jaromír: Souhlas.

Makar: Tak to přetoč! To jsou moc bolestný vzpomínky.

Martin: Tak dobře. Jak chcete.

Přetáčí film, ale na chvíli obraz „stopne“. A odehrává se scéna, kdy skupina Exterminátor hraje píseň Stachurského „To jsem já, typ bez pokory“ (Ale stejně tam může být třeba píseň od skupiny Buty nebo kterékoliv jiné.) Z davu je slyšet Magdin smích, ale diváci se baví velmi dobře.)

Kočiš: Vypni to!

Jaromír, Lizzy a Makar: Vypni!!!

Martin: Tak dobře, dobře... (*Obecenstvo.*) Kluci jsou dost neurotický... Ale co se dá dělat, publikum se zatvrdilo a my jsme si s tím už začali vědět rady.

Kočiš: Pusť tam něco z Rýmařova.

Martin: (*Posouvá film dopředu.*) Hned to bude... Ale ještě ta Dlouhá Loučka...

Kočiš: Tam se nic zvláštního nestalo.

Lizzy: Normální koncert.

Jaromír: Dalo by se říct: rutina.

Martin: Zapomněli jste, že jsme tehdy už měli daleko širší repertoár... (*Pouští film, muzikanti právě hrají hit „Už je tma“ skupiny Feel a publikum je uchváčeno.*)

Jaromír, Lizzy, Makar a Kočiš: Vypni to!!!

Martin: (*Posouvá nahrávku dále.*) Ještě Budišov...

Kočiš: Tam se taky nic nestalo.

Martin: Ano?

Pouští film. Skupina hraje píseň „Barevné jarmarky“ a publikum upadá do euforie.

Kočiš: Panebože, tak na to jsem zapomněl

Martin: (*Do obecenstva.*) Tak to bývá, když skupina začne podléhat vkusu svých diváků. Ztrácí svůj vlastní charakter a začíná získávat body díky lehce získané popularity.

Lizza: Ale starosta, a to si musíme přiznat, byl s náma už tehdy dost spokojenej.

Jaromír: To jo, dost.

Makar: Dostali jsme ten grant. Ale kdyby měli platit nějakou populární kapelu, tak by museli sáhnout do kapsy mnohem hlouběji.

Martin: (*Obecenstvo.*) A pak jsme jeli do Lanškrouna. To byla předposlední štace naší šňůry.

Kočiš: No konečně! Lanškroun.

Martin: (*Hledá ten správný film na DVD, k obecenstvu.*) V Lanškrouně právě přšelo. Tak náš koncert přenesli z venkovního pódia do místního klubu. A tam se ukázalo, že moc lidí nepřišlo, klobásky není kde usmažit, a tak se diváci rozešli...

Jaromír: Tehdy vysílali na satelitu nějaké velké finále něčeho...

Martin: A tak se diváci rozešli, ale všichni ne.

Film: uvnitř nevelkého klubu se muzikanti pokoušejí rozestavit nástroje a aparaturu, ale místa je málo. A kromě toho, není pro koho hrát. Je slyšet hlas „mobilní kameramanky“, tedy Magdy: „Co budeme dělat?“ Martin odpovídá, že neví. Najednou k muzikantům přistoupí starší paní. „Jsem z místního Klubu důchodců. My tady vždycky organizujeme komorní programy, a tak jsme se přišly zeptat, jestli si a vámi můžeme zazpívat. Souhlasíte?“

Martin: *(Obecenstvo.)* A to byl náš absolutní úpadek.

Makar: Ježíš! Jak já jsem se tehdy vožral! A ani jsem to nemusel tak vypálit.

Jaromír: Já už si na to skoro nepamatuju.

Lizzy: Já taky.

Kočiš: A já si pamatuju všechno. To byl skvělej koncert.

Martin: *(Obecenstvu.)* Ukázalo se, že ty dámy mají s sebou víno vlastní výroby. A než jsme se stihli zorientovat, ocitli jsme se uprostřed příjemné společnosti.

Film: Muzikanti sedí na křeslech, jsou už výrazně rozparádění. Hrají tiše, na půl plynu. Basová kytara ani není zapojena do zesilovače. Jaromír dokonce ani nepoužívá celou soupravu, ale jen lehce ťuká do jediného bubnu. Celý sál zpívá „Vysoký jalovec“ a nejrůznější typy důchodkyň se ohromně baví.

Martin: *(Udělá pauzu.)* Pánové, vy se smějete, ale řekněme si to upřímně. Pak jsme měli pořádnou kocovinu.

Jaromír: Moje lebka byla na prasknutí skoro dva dny.

Martin: O to nejde. Jde mi o morální kocovinu.

Jaromír: A jo! To taky.

Martin: *(Obecenstvu.)* No právě. Teď si děláme legraci, ale tehdy nám do smíchu moc nebylo. Ten Lanškroun, to byla naše totální prohra. Říkal jsem, že metalovci mají své zásady. Říkal jsem to, je to tak? A takové zásady jsou nepsané. Nehrát na zábavách a nehrát lidovky. Prosím vás, za normálních okolností by nás to nikdy ani nenapadlo. *(Pauza.)* A tehdy jsme se propadli na absolutní morální dno.

Muzikanti se na sebe se studem dívají. Dlouhá chvíle ticha.

Kočiš: To je fakt. Když jsme vystřízlivěli, tak jsme měli všeho dost.

Jaromír: To se nedá utajit.

Lizzy: Překročili jsme všechny meze.

Makar: Až na dvě výjimky.

Jaromír: Zapadli jsme do těch sraček až po uši.

Kočiš: Dokonce i Magda se nám už přestala smát.

Jaromír: Začala s námi soucítit.

Kočiš: A to bylo špatné znamení.

Lizzy: Ale starosta nám telefonicky gratuloval. Ty důchodkyně z Lanškrouna si nás nemohly vynachválit.

Martin: *(K obecenstvu.)* Ano, starosta byl nadšený. Ale my ne. A když jsme přijeli na poslední zábavu do Rýmařova, toužili jsme jenom po jediném, aby ten bláznivec už skončil. Aby už bylo po dožínkách, Abychom dostali ten grant, měli objednané studio a abychom zapomněli na všechno, co se během těch bláznivých prázdnin stalo. *(Přetáčí další film.)* Tady to je.

Film: scénérie jako při předchozích záběrech. Malé pódium u školy, grilování, stánek s pivem, táborák, nevelká skupina místních, Exterminátor na scéně.

Martin: *(Obecenstvu.)* Tady se vlastně není na co koukat...

Kočiš: To je fakt. Tam jsme hráli „Cheri, cheri lady“.

Martin: *(Obecenstvu.)* Důležité je naopak něco úplně jiného. Á, tady je ten moment. *(Pouští film, ale za vteřinu ho hned zastaví.)* Pokud si vzpomínám, tak to městečko je rodištěm našeho starosty, ne? No právě. To je klíčová informace.

Kočiš: Zásadní.

Martin: *(Pouští film.)*

Film: Je už po koncertě a muzikanti balí nástroje a aparaturu. Je slyšet hlas našťvaného Martina: „Magdi, vypni to už. Mohla bys nám trochu pomoci. Třeba svinout nějaké kabely nebo nám podrž dveře od auta.“ Magda: „Hned to bude... podívej se, jak se náš starosta rozparádil.“ Magda švenkuje kamerou ke stolku, kde se baví obyvatelé Rýmařova. Starosta do sebe cpe poslední toast, ale už vnímá jenom napolo.

Martin: *(Vypíná film.)* To je všechno. Víc se nám natočit nepodařilo. Starosta byl navštívit v Rýmařově svou rodinu, a tak se utrl ze řetězu. Uviděl nás, přišel, dalo mu práci, aby se nepoblil, přikázal Magdě vypnout nahrávání a řekl... Jak to řekl, Makare?

Makar: *(Napodobuje opilecké blábolení.)* Budete hrát na veselce mé dcery. Týden po dožínkách vystrojíme veselku! Má Kačka se bude vdávat! Vy moji kluci milovaný! *(Vrátí se k obyčejné řeči.)* A začal mě líbat.

Martin: Ztratili jsme řeč.

Kočiš: Myslel jsem, že si dělá srandu.

Martin: Ale to nebyla žádná legrace. Chtěli jsme z toho vycouvat, ale co nám na to řekl... Makare?

Makar: Buď budete hrát, nebo dostanete hovno a ne grant.

Lizzy: (*Obecenstvu.*) Mysleli jsme, že to jsou jenom nějaké opilecké bláboly a že na to zapomene.

Makar: To ten Lanškroun nám tak ublížil.

Martin: Všechno nám ublížilo. (*Pauza.*) Dostali jsme se do prdele na své vlastní přání. Ale už toho bylo dost.

Tma

Martin: Pane Zbyšku, ještě ne. Až za chvíli. Už končíme.

Světlo.

Martin: Lizzy, já už ztrácím hlas. Ty jsi šprechr, tak to za mě dokonči.

Jaromír: Tady není vo čem kecat. Dej tam to dývko.

Martin: Tak jo. (*Začíná hledat ten správný nosič.*)

Kluci z kapely si spokojeně mnou ruce a netrpělivě přešlapují.

Lizzy: Teď uvidíte záběry v naprosto profesionální kvalitě. Ten koncert měl takovou propagaci, že jej přijela zaznamenat i televize. Program věnovaný regionům. Tajně jsme si to od nich koupili. Bylo by škoda nemít takovou památku, že kluci?

Film, tentokrát v dokonalé kvalitě. Na daleko vyšší, než Magdiny filmy z mobilu. Je vidět městský stadión v Milostíně, davy lidí, na běžecké dráze kolem dokola nejrůznější atrakce a stánky, někde na kraji stadiónu dokonce i kolotoč, naproti němu výstava současné zemědělské techniky. Kamera dělá panoramatické záběry a detaily – na dospělé návštěvníky, na hrající si děti, na nabídku zboží ve stáncích a tak dále. Jako podklad hraje folklórní hudba, na profesionálně postaveném pódiu tančí a zpívá soubor písní a tanců, kamera je natáčí.

Lizzy: (*Obecenstvu.*) To jsou Milostíňáci. (*Kolegům.*) Ti ale válej, co?

Kočiš: To teda jo.

Jaromír: Až jiskry lítají.

Martin: (*Lizzymu.*) Já to trochu posunu. A ty řekni, jak jsme se cejtili. (*Posouvá film.*)

- Lizzy: No jak, blbě. Bylo to akorát tak tejden po tý zábavě v Rýmařově. A říkal jsem – doufali jsme, že Starosta na tu svoji nabídku zapomene...
- Kočiš: *(Obecenstvu.)* Ale nezapomněl. Ještě před koncertem nám to všechno zopakoval. Doslova.
- Jaromír: *(Obecenstvo.)* No, akorát to hovno vyměnil za prd.
- Kočiš: To je fakt.
- Lizzy: *(Obecenstvu.)* Abychom to nějak zamluvili, tak jsme se pokoušeli vtipkovat. Za kolik budem na tý veselce hrát? A von na to: Chcete grant, zahrajete zadarmo. Takže vlastně hrajete za třicet tisíc. Je vám to málo, pánové? Takhle to řekl.
- Makar: *(Obecenstvu.)* Prostě si to tak vykalkuloval a vyšlo mu, že pořádná zavedená kapela by za to vzala nejmíň dvanáct tisíc. A on pochopil, že tolik by díky nám ušetřil. To je naprosto reálná ekonomická kalkulace. A nás už měl přece v hrsti.
- Jaromír: *(Obecenstvu.)* Myslel si, že našel ty pravé frajery.
- Martin: *(Obecenstvu.)* Ale on je opravdu našel.
- Jaromír: Ale ne takový, jaký si představoval.
- Martin: Už to mám. *(Zastaví obraz.)*
- Lizzy: *(Obecenstvu.)* Víte, byli jsme, slušně řečeno, strašně nasraný. A když jsme vylezli na scénu...
- Martin: Je nutné připomenout, že kapela Kombi ještě nepřijela.
- Lizzy: To je fakt. Přijeli až po nás. Ale jejich technikáři už tam byli.
- Kočiš: Ovšem bez spojlerů.
- Lizzy: *(Obecenstvu.)* OK, ale když jsme vylezli na scénu, tak jsme svůj vztek museli nějak vyventilovat. Měli jsme začít songem od kapely Led Zeppelin. Ale nakonec to dopadlo jinak. *(Martinovi.)* Jen to pusť.

Film: Už se stmívá, kamera zabírá první řady pod scénou plné papalášů v kvádrech. Pak se kamera odpoutává od scény a ukazuje nádherné panorama kolem Milostína. Chvíli se nic neděje. Náhle se na pódiu objevuje konferenciér a vítá na scéně skupinu Exterminátor, která dostala grant z fondu pro regionální kulturní rozvoj. A skupinu, která hraje oblíbené hity z našich mladých let.

- Kočiš: *(Obecenstvu.)* To nás dorazilo.

Film: Skupina vychází na scénu. Muzikanti jsou pěkně vzteklí. Chvíli se na něčem domlouvají, pak zapojují své nástroje. Jaromír odťukává rytmus na hi-hatce, a za pouhou vteřinu je slyšet hudební uragán bicích a kytar hnaných přes nejrůznější elektronické pomůcky. Hudebníci začínají mávat vlasy, Kočiš přibíhá k mikrofonu a křičí: Jsme skupina Exterminátor! Ooooouuu!!! Na scéně se rozpoutá opravdové death metalové peklo, kamera zabírá tváře papalášů, všichni jsou zaskočení, z první řady vyskočí starosta Milostína a začíná mávat rukama. Chce, aby bylo vystoupení okamžitě přerušeno, ale muzikanti si ho nevšímají, hrají dál a jejich hudba roznese veřejnost na cucky.

Muzikanti společně své vystoupení patřičně prožívají.

Martin: *(Na chvíli projekci zastaví a obrátí se na obecenstvo.)* Tak to je ten pravý Death metal. Já jsem vám říkal, že až přijde čas, tak se dozvíte, co to vlastně je. *(Znovu spouští projekci.)*

Film: Death metalová píseň je právě v tom nejlepším, když náhle zvuk utichá. Muzikanti se dívají jeden po druhém a pochopí, že někdo vypnul elektrinu. Beze slov odpojují své nástroje a odcházejí ze scény. V prvních řadách panuje absolutní dezorientace, a publikum je rovněž velmi zaskočené. Martin zastavuje projekci.

Martin: *(Obecenstvu.)* To byl náš parádní kousek: „In The Mountains Od Madness.“

Jaromír: *(Obecenstvu.)* Aneb „V horách šílenství.“

Martin: *(Obecenstvu.)* Celý ne, ale jeho podstatná část.

Lizzy: *(Martinovi.)* A teď to podstatný. Řekneš jim to sám?

Martin: Já už nemám sílu. Řekni jim to sám, jde ti to docela dobře. Já už tu skoro přes hodinu kvákám suchým pyskem. Ale nemají tu ani pivo.

Lizzy: *(Obecenstvu.)* Tak dobře. Normálka scházíme ze scény, nejprve na nás vyběhne starosta a máchá rukama. Řve na nás, že jsme vyřízený, že dostaneme hovno a ne grant, pak na nás vyletěl ředitel Domu kultury – a vřeštěl na nás to samý, pak na nás řval Vírský, že kvůli nám přijde o práci...

Makar: *(Kolegům.)* Aha, to jsem zapomněl říct. Oni ho sice vyhodili, ale dali mu zlatýho padáka. Takže si nestěžoval. Řekl, že už má nějaké nabídky. Na kraji.

Kočiš: Ten to dotáhne daleko, kluk jeden.

Lizzy: *(Obecenstvu.)* ... a o chvílku později pak na nás vystartovala Magda...

Martin: Na mě, ne na vás.

Lizzy: *(Obecenstvu – stejně jako i zbytek muzikantů.)* Ano, na Martina. A hned na něj vyjela, že jsme se zachovali jako idioti, že to byla naše poslední šance...

Martin: Poslední šance jak získat nějaký prachy.

Lizzy: Jo. Že nedokážeme držet slovo a že jsme se všichni zbláznili.

Kočiš: No, dost blbá situace.

Lizzy: Jo. Ale najednou se objevil nějaký chlápek...

Jaromír: Úplně normální, stejně tak jako my, všichni metalisti...

Kočiš: Dlouhý vlasy, kanady...

Lizzy: A maskáčová bunda z nápisem Lost Soul.

Martin: Té kapely, s kterou jsme tehdy měli jet na tu šňůru...

Kočiš: V té době, kdy jsi totálně vyměknul.

Martin: Nevyměknul.

Najednou z levé strany přichází Magda.

Magda: *(Martinovi.)* Vyměknul. Věděl jsi, že se tě kluci budou ptát, protože jsem ležela na gynekologii. Ale to byl naprosto banální zákrok. Odstranění cysty...

Kočiš: Ježíši, Magdo, nech toho...

Jaromír: Aspoň ne u jídla...

Magda: Doktor se ti vysmíval, ale ty ses zatvrdil a rozhodl ses, že mě neopustíš. Jako kdybych měla absolvovat přinejmenším trepanaci lebky. Anebo odstranění nádoru. Tak to vypadalo. Moje operace, ten zákrok, to byla jenom záminka. Jenom a jen.

Martin: *(Znechuceně.)* Tak jo, možná, že máš pravdu.

Lizzy: Prosím vás, stejně všechno skončí happy endem... A aspoň jsme si to všechno vyjasnili mezi sebou...

Martin: Ještě není konec. No jen vykládej. Jak to bylo s tím hostem. S Honzou...

Lizzy: *(Martinovi.)* S Honzou? Aha, no jasně. Ztratil jsem nit. *(Obecenstvu, tak jako všichni muzikanti.)* No a tak za náma přichází nějaký host a kluci řvou: „Honza“. Protože to byl maník z Lost Soul a oni si na něho dobře vzpomínali...

Makar: A teď se stal technikářem skupiny Kombi...

Jaromír: Ta kapela šla sice trochu do kyttek, ale pořád hráli. S tím, že je vždycky nutný nějak přežít, tak nosil kytaru sólistovi. Věříte mi?

Kočiš: A když nás viděl...

Lizzy: ... Tak mu spadla huba. A říká: „Za týden vydáváme nový Cédéčko. A za měsíc pojedem na šňůru. A vy, kurva mať, pojedete s náma!“

Jaromír: Ztratili jsme řeč.

Kočiš: Co se vleče, neuteče.

Makar: Přesně tak.

Lizzy: (*Kolegům.*) Ale že existuje na světě spravedlnost, co? A kdo vám říkal, že musíme vystoupit na těch dožínkách? Kdo?

Magda: A kdo přesvědčil svého muže, aby neopouštěl kapelu?

Kočiš: A kdo tak perfektně zpíval, no?

Jaromír: A kdo tak perfektně bubnoval ve dvoudobém taktu?

Makar: A čím to byl nápad?

Muzikanti se navzájem plácají po ramenou a dokonce i s Magdou. Jenom Martin je stranou.

Martin: (*Obecenstvu.*) Tak jak vidíte, já s tím nemám naprosto nic společného. Ale co – za dva týdny vyjíždíme na šňůru. Co má bejt, to taky bude. Musíme začít zkoušet. A když death metal, tak death metal. Tak už víte co to je? Jak se to dělá a tak dále? Už chápete? Už jste na příjmu?

Magda: (*Objímá Martina přes ramena.*) Ty můj milovaný, metalový myšáčku...

Martin: (*Předstírá, že je iritován.*) Odstup, ženo...

Makar: Ježíší, to je vodporný.

Kočiš: Patologická rodina. Já jsem ti to říkal.

Tma.

Za chvíli se rozjasní celá scéna, ale vidíme na ní jenom pana Zbyška. Ten pečlivě uklízí aparaturu, odnáší nástroje, smotává kabely, demontuje projekční plátno a tak dále.

Náhle na jeviště vybíhá Martin Junior.

Martin-Junior: (*Obecenstvu. Jako dospělý.*) To jsou fantastické vize do budoucnosti. Já se už fakticky nemůžu dočkat!

OPONA